

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

FIRTINA YAKLAŞIYOR

• Özgürlüğe
Açılan
Yol

• İran
Üzerinde
Savaş
Bulutları

• Tarihi
Değiştiremezsiniz!

• Hepimiz
Birer
Sevdayız

• Nasıl
Yapmalı?

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

ÖZGÜRLÜĞE AÇILAN YOL

Komünizm, yalnızca, ortak üretilen ürünlerin herkesin gereksinimine göre dağılımı değildir; ondan önce, bu ürünlerin bolca üretimidir. Bunun da önkoşulu üretici güçlerin ileri düzeyde gelişimidir. Yani başka bir deyimle, bölüşümün ihtiyaca göre olması, emeğin üretkenlik derecesine bağlıdır. Toplumun örgütlülük düzeyi burada bir etmendir. Ürünlerin dağılım biçimi toplumun gelişme derecesine bağlı olacaktır.

Komünizm, ancak ekonomik olarak örgütlenebilir. Bunun maddi ön koşullarının önceden örgütlenmesi gerekir. Komünizmin dayanacağı maddi temellerin ortaya çıkabilmesi için ise, bir dizi gelişme gerekiyor. Ürünlerin herkesin "gereksinimine göre" dağılımı ancak böylesi gelişmiş bir ekonomik temel üzerinde gerçekleşir.

Kapitalizmin tarihte ilerletici eğilimi, toplam ürünün miktarına göre, üreten sınıfın sayısını sürekli aşağı çekmesi (düşürmesi)dir. Alt sınıfların (üretken gücün, üretken sınıfın) sayısının azalması bir ülkenin ne kadar zengin olduğunu gösterir. Bu demektir ki, o ülkedeki üretici güçler çok gelişmiştir, yani emek üretkenliği ileri düzeye ulaşmıştır. Toplum maddi üretim için daha az zaman ayırmaktadır.

"Bir yandan metallerin üretimi için gerekli emek-zamanı yok denecek bir en aza dolayısıyla ürün miktarıyla ilintili olarak üretken nüfusun sayısını indirmek, sermayenin eğilimidir; ancak öte yandan (kapitalist üretim biçimi - ç) biriktirme, karı sermayeye dönüştürme, başkalarının olabilen en çok miktardaki emeğini sahiplenme biçimindeki karşıt eğilimi de içinde taşır." (Marx, Artı-Değer Teorileri, 1. Kitap)

Kapitalist üretim her iki karşıt eğilimi de birlikte barındırır. Meta üretimi için toplumsal gerekli emek zamanını -işçinin bireysel gerekli emek zamanını değil- en aza düşürme eğilimi; olabildiğince artı - emek zamanını yükseltme, artı-değeri, artı ürünü artırma eğilimini de içerir. Kapitalist üretimin gelişimi tarihsel olarak bir ilerlemedir, toplumu ilerletici bir rol oynar. Ancak burjuva toplumun ilerlemesi karşıtlık içinde bir ilerlemedir. Kapitalist üretim biçimi, sınıfların karşıtlıklarını sadece yeniden üretmekle kalmaz, her seferinde bu uzlaşmaz

karşıtlıkları daha ileri götürür, derinleştirir.

Kapitalist kendi iradesi dışındaki koşullar nedeniyle üretim şartlarını iyileştirmek ve üretim araçlarını durmaksızın yetkinleştirmek zorundadır. Rekabet yasası, bir doğa yasası gibi onu buna daima zorlar. Eğer işgününün uzunluğu belli ise, bu durumda emeğin üretkenliğini ve yoğunluğunu artırır. Böylece gerekli emek-zamanını düşürerek, cebe atacağı artı-emek zamanını uzatmış olur. İşçinin kendi geçimi için harcadığı emek-zamanını "yok denecek düzeye" indirmek sermayenin sürekli bir eğilimi olarak kalır.

"Emeğin üretkenliğinde yükselme ve yoğunluğunda artış, her ikisi de benzer etkiler yaratır. Bunların her ikisi de, belli bir sürede üretilen mal kitlesini artırır. Bu nedenle her ikisi de, emekçinin kendisi için gerekli geçim araçlarını ya da bunların eş değerlerini üretmesi için harcamak zorunda olduğu işgünü bölümünü kısaltır. İş günününün asgari uzunluğu, bu zorunlu, ama kısaltılmış bölümüyle saptanır. Eğer işgününün tamamı bu bölümün uzunluğu kadar daralmış olsa, artı-emek ortadan kalkardı; böyle bir sonuç sermaye rejimi altında tamamen olanaksızdır." (Marx, Kapital 1.Cilt)

Sermaye de zaten bunu asla kabul etmez. Ücretli emek sistemi, sermayenin ve sermayenin kendisini genişletmesinin koşuludur. Sermaye ise artı-emeğine el koymak için -hiçbir karşılık ödemeksizin- işçiye belli bir ücret öder. Kapitalist, eğer işgününün genel sınırlarını değiştiremiyorsa -mutlak olarak- o takdirde, uzunluğu belli olan işgünü içinde, işçinin kendi geçim araçları için gerekli olan işgünü bölümünü kısaltır. İşgünü emekçi için gerekli emek-zamanını ve kapitalist için artı emek-zamanını içerir. Emekçi tüm işgünü kendisi için gerekli olan asgari düzeye düşürse, artı-emeği de, uygarlığın gelişimini de ortadan kaldırmış olur. Artı emek üretimi çok eski zamandan beri var. Köleci toplumda, bugün bile hayranlıkla baktığımız o dev yapıtları, kölelerin artı-emeği ile inşa ettiler. Mısır piramitlerini; köleler doğal yolla ve basit geçim araçları tüketerek kendileri için daha az zaman harcayan insanların artı kalan zamanları içinde (artı-emek) harcıyarak yaptılar. Kapitalizmde emekçinin artı-emeği toplumun gereksinmelerine değil kapitalistin sermayesini genişletmesi için kullanılıyor.

"Ancak -diyor Marx- kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılmasıyla, işgününün uzunluğu gerekli-emek zamanına indirgenebilir. Ama bu durum da bile, bu süre, sınırlarını genişletecektir. Bunun nedeni bir yandan, 'gerekli geçim araçları' kavramının büyük ölçüde genişlemesi, emekçinin tamamen farklı bir yaşam düzeyine ulaşma çabasıdır. Öte yandan, bunun nedeni, şimdi artı-emek sayılanın, o zaman gerekli-emek sayılmasıdır; bununla, yedek ve birikim için bir fonu oluşturmuş emeği kastediyorum." (age.)

Kaba sosyalizmin dile getirdiği “emeğin karşılığını istemek” ifadesinin tüm saçmalığı burada daha iyi anlaşılıyor. Birincisi ürünlerin (metaların) emekçiler tarafından ortaklaşa ürettiği koşullarda, herhangi bir emekçinin “bu benim ürünümdür” diyebileceği, ortada bireysel emeğin ürünü diye bir şey yoktur; ikincisi, bu kapitalizm altında olanaksızdır, çünkü emekçi emeğinin tüm karşılığını aldığı zaman ortada kapitalist diye bir şey kalmaz; üçüncü olarak, sosyalizmde gerekli toplumsal fonlar kesildikten sonra, ürünler bireyler arasında paylaşılır. Sosyalizmde emekçilerin bütün emek-zamanın ürünleri bireylerin çok yönlü gelişimi için kullanılır.

“Emeğin yoğunluğu ile üretkenliği belli ise, toplumun maddi üretim için ayıracağı zaman o kadar kısadır ve dolayısıyla, işin gitgide daha fazla ölçüde toplumun bütün sağlıklı üyeleri arasında eşit şekilde dağıtılması ve belli bir sınıfın elinden, doğal emek yükünü kendi omuzlarından kaldırıp toplumun başka bir tabakasının omuzlarına yüklemeye gücünün alınması oranında, eldeki zamanın bireyin zihinsel ve toplumsal yeteneklerini serbestçe geliştirmesine ayrılmasına olanaklı olacaktır. Bu yönden işgününün kısaltılması, emeğin genelleştirilmesinde, en sonu, bir sınıra ulaşmış olacaktır. Kapitalist toplumda, halk kitlelerinin bütün yaşamı emek-zamanına dönüştürülerek, tek bir sınıfa bolca boş zaman sağlanır.” (Marx, Age.)

Emekçi halkın tüm zamanının emek-zamanına çevrilmesi, kapitalist sınıfın asalaklığının ve kültür edinmesinin ön koşuludur. Oysaki toplumun maddi üretim için gereken zamanı kısaltılması ile her birey bunun olumlu sonuçlarından yararlanabilir, kendini entellektüel ve fiziki olarak geliştirme olanaklarına sahip olabilir. Ama bu, kapitalist toplumda olanaksızdır. Öncelikle tüm üretim araçlarının toplumun ortaklığına alınması gerekiyor. O zaman her sağlıklı birey, topluma ait iş araçlarına dayanarak iş görecektir; kısaltılmış olan işgünü nedeniyle açığa çıkan “serbest zaman” içinde kendini toplumsal olarak geliştirebilecektir. Bu, emeğin; dolayısıyla toplumun yeni bir ilke temelinde, komünizm temelinde örgütlenmesini gerektirir.

Antik çağdan beri artı-emek, gereksinimleri sürekli artan ve genişleyen nüfusun gereksinimlerini karşılamak ve toplumun yeniden üretimi bir zorunluluktur. Kapitalist toplumda bu, sermayenin temelini oluşturur.

“Bu artı-emeği, üretici güçlerin, toplumsal ilişkilerin gelişmesi için daha yararlı bir şekilde ve koşullar altında zorlanması ve daha önceki kölelik, serflik, vb. biçimlerinde olduğundan daha yüksek ve yeni öğelerin yaratılması, sermayenin uygularlaştırıcı yanlarından biridir. Böylece o, bir yandan, toplumun bir kesimi tarafından, diğer kesimin saf dışı bırakılması pahasına, toplumsal gelişmenin (maddi ve zihinsel yararları dahil) ezilmesine ve tekel altına alınmasına varacak bir aşamanın doğmasına yol açar; öte yandan da, genel olarak maddi emeğe ayrılan zamanda daha büyük bir azalma ile bu artı-emeğin daha yüksek bir toplum biçimiyle birleşmesini olanaklı kılarak, maddi araçları ve çekirdek halindeki koşullar yaratır.” (Marx, Kapital Cilt 3)

Demek ki, maddi emeğe ayrılan zamanın azalması tarih-

sel olarak büyük bir gelişme aşamasıdır. Bir dizi toplumsal alt-üst oluşu gerektirir. Bunun daha ileri götürülmesi, insanlığı daha yüksek bir toplum biçimine götürür. Bu daha yüksek toplumun maddi araçları ve koşulları kapitalist üretim tarafından oluşturulur. Kapitalist üretim, el koyduğu artı-emeği daima daha büyütme için, maddi üretim için gereken toplumsal emek-zamanını en aza indirerek, yerini alacak toplumun yollarını döşemiş oluyor.

Tüm bu maddi üretim sürecinin gelişimi, insanlığı ekonominin baskısından kurtaracak, zorunluluk dünyasından, özgürlük dünyasına sıçramasını sağlayacak koşulların hazırlanmasını olanaklı kılar. İnsanlar elde ettikleri ileri gelişme sayesinde yaşamlarını maddi üretimin etkisinden kurtaracak ve gerçekten özgür olacaklar.

“Gerçekte özgürlük âlemi ancak, emeğin zorunluluk ve günlük kaygılarla belirlendiği alanın bittiği yerde fiilen başlamış olur; demek ki bu âlem, eşyanın doğası gereği, fiili maddi üretim alanının ötesinde bulunur.” (Marx, Age.)

İnsanlar ekonominin baskısı altında olduğu, yaşamını günlük ekonomik kaygılarla belirlediği, bireysel yaşam savaşı içinde olduğu zorunluluklar dünyasında özgür değildir. İnsanları denetim altında tutan tüm nesnel güçler, ortaklaşa denetim altına alındığı zaman ve maddi üretime daha az zaman ayırdıkları yani maddi âlemin ötesine geçebilecekleri ölçüde özgür olurlar.

“Bu alanda özgürlük ancak doğanın kar güçlerinin önüne katılmak yerine, doğayla olan karşılıklı ilişkilerini rasyonel bir biçimde düzenleyen ve doğayı ortak bir denetim altına sokan toplumsal insan, ortaklaşa üreticiler tarafından gerçekleştirilebilir; ve bu, en az enerji harcamasıyla ve insan doğasına en uygun, en layık koşullar altında başarılıdır. Ama gene de bu, bir zorunluluk âlemi olmaktan devam eder. Gerçek özgürlük âlemi, kendi başına bir amaç olarak insan enerjisinin gelişmesi, bunun ötesinde başlar; ama bu da ancak temelindeki bu zorunluluk âlemi ile serpilip gelişebilir. İşgününün kısaltılması onun temel ön koşuludur.” (Marx, Age.)

Maddi koşulların geliştirilmesine bugüne değin birbirini izleyen çeşitli toplumsal biçimler altında devam edildi. Ama artık mevcut toplumsal biçim altında devam edilemez. Kapitalist biçim, insanı ve doğayı tamamen mahvolma noktasına getirmiştir. Bugüne kadar elde edilen gelişmenin meyvelerinden yoksun kalmamak için burjuva biçime son vermek şarttır. İnsanın artık kendisiyle ve doğayla ilişkilerini yeniden ve uyumlu olarak düzenlemesi bir zorunluluk olmuştur. Özgürlük ancak bu ilişkilerin yeniden düzenlenmesiyle gerçekleştirilir.

Bugün zorunluluklar dünyasından, özgürlük dünyasına sıçrayışın neresindeyiz. Üretici güçlerin artması, emeğin daha üretken hale gelmesi, özgürlük çağına doğru yeni bir gelişme evresine girildiğini gösteriyor. Bu gelişmeler, şimdiye kadar, insanların karşısına yabancı nesnel bir güç olarak dikilen toplumsal güçleri, kendi ortak denetimine alabilecekleri bir temel veriyor. Tüm bu nesnel gelişmeler, insanlığın kurtuluşuna açılan yolu olanaklı kılmaktadır.

C.DAĞLI

İRAN ÜZERİNDE SAVAŞ BULUTLARI VE DEVRİM OLANAĞI

ABD'nin üst düzey bürokrat ve yöneticilerinin ardı ardına yaptıkları Ankara ziyaretlerinde, nelerin konuşulduğuna dair sır gibi saklanan ama her nedense (?) sürekli sızdırılan bilgiler, ABD'nin İran'a karşı Türkiye'nin de içinde bulunduğu bir operasyon hazırlığında olduğu tartışmalarını alevlendirdi. "Ben Tahran'ın çöpçüsüyüm" türünden sözlerle mütevazılık (Ecevit'i anımsamadan edemiyoruz) postuna bürünen İran'ın yeni Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın İsrail'e yönelik sert sözleri ve tüm dünyanın dikkatini odakladığı nükleer enerji pazarlığı, "sızan" bilgilerin oluşturduğu görüntüyü daha da pekiştirdi. Ya da tam tersi. Sert pazarlıklarda öne sürülen "koz"lar, Ankara ziyaretleriyle pekiştirildi.

Her an değişen koşullara ve güç ilişkilerine bağlı olan ABD-İran savaşının, ne zaman ve hangi bahanelerle başlayacağı kestirmek zor. Öte yandan devrimci proletarya, böyle bir savaşa karşı tavırda, "kim önce saldırdı, kimin gerekçeleri haklı?" sorularından hareket etmez. Proletarya, savaşlara karşı tavrını somut duruma dayanarak, bu savaşın hangi politikaların devamı olduğuna bakarak kararlaştırır. Yalnızca görünle yetinenler, bir yandan her şeye egemen olmaya çalışan bir emperyalist büyük gücü, öbür yanda da "ABD'ye kafa tutan" bir ülkeyi ve onun "mütevazı" başkanını görüyorlar. Irak işgali sırasında Saddam gericiliğini dolaylı-dolaysız desteklemeye varan bu sakat anti-emperyalist bakışın, İran olayında da tökezlemesi kaçınılmaz gibi görünüyor.

Bir topal at gibi, her çukurda tökezleyen bu anlayış nasıl türedi? Lenin'in, emperyalizme karşı gerici sınıfların başkaldırılarına desteklemenin yersiz ve hatalı oluşu kadar, "küçük" ulus burjuvalarının, "büyük güçler"e karşı kendi çıkarlarını koruma savaşına da desteğin hatalı olacağına dair o büyük düşüncesi nasıl unutuldu? 20. yüzyılın başında, demokrasi mücadelesini küçümseyen sosyalistlerin Marksizmi nasıl bir karikatür haline getirdiğini görmüştük. 21. yüzyılın başında bu kez, emperyalizme karşı demokrasi mücadelesini karikatür hale getirenler çıktı. Geçen süre içinde, emperyalistler arasından büyük bir güç, ABD, tüm hegemonyayı tek başına eline aldı ve neredeyse, bütün kötülüklerin kaynağı olarak görünmeye başladı. Emperyalizmin asıl temeli olan tekelci kapitalizm gözden kaçtıkça, "azgın-kudurmuş Yanki"nin karşısına çıkan her güç, desteklenir oldu. Günümüz karikatürçüleri, herşeye egemen bir "Büyük Güç" karşısında, "küçük uluslar"ın milliyetçiliğinden beslendi-besleniyor.

Proletarya, küçük-burjuvazinin gözünü boyayan bu "büyük güç" ve ona "kafa tutan güçler"e karşı, kendi bağımsız sınıf tavrını koruyabilmek için, önümüzdeki savaşın hangi politikaların devamı olacağını cevaplandırmak ve "küçük ulus burjuvaları"nın değil, sosyalizmin, proletaryanın kurtuluşunun

perspektifinden, gelişmelere bakmak zorundadır.

Sermaye Cenneti İran

ABD destekli Şah rejimini deviren, 79 halk devriminin, mülk sahibi sınıfların gerici siyasi partisi mollaların elinde nasıl eriyip gittiğini biliyoruz. Mollalar ilk iş olarak, devrimin bütün demokratik-devrimci ve sosyalist damarlarını kurutmak için, emekçi güçlere iç-savaş başlattı. Yüzyılların imparatorluk geleneğinde kaynağını bulan bir milliyetçiliğin bulanıklaştırdığı "anti-emperyalizm" anlayışının sakatlığı yüzünden, Mollalar iktidarına destek veren komünist parti ve örgütler, bu iç-savaştan yenik çıktılar. Bu yenilgi, yirmi yılı aşan bir dağılmışlığa neden oldu. Mollalar rejiminde yeni bir iktidar biçimi bulan sermaye, devrimin yarattığı radikallikle, işçi sınıfının ve ezilen halkların tüm demokratik haklarını budadı. Şeriat hükümetleri, ülkeyi ortaçağ karanlığına hapsetti

Emekçiler için bu karanlık, sermaye için "cennet" oldu. Sayıları 20 bini geçmeyen mollalar, ülkenin çok zengin kaynaklarının üzerinde tam denetim kurdu. Muazzam tarım arazileri, gayri-menkuller ve vakıflar aracılığıyla denetlenen şirketler, islami usul tekelci egemenlik araçları oldular. Büyük sermaye sahibi Mollalar, ülkenin siyasi sistemini de tam egemenliklerine aldılar. İran'daki gelir dağılımının, Türkiye'den bile bozuk olduğu göz önünde tutulursa, molla rejiminin nasıl bir tekelci güç üzerine oturduğu daha iyi anlaşılır.

Sayıları 20 bini bulmayan "Mollalar"ın elinde biriken bu sermaye, teknolojik gerilik ve pazar sorunu yaşamaya başladı. İran, sahip olduğu doğalgaz ve petrol kaynaklarına dayanarak, dünya kapitalist pazarlarıyla ilişki kurmaya girişti. Rafsancani döneminde, Japon ve Hintli petrol tekelcileriyle işbirliği anlaşmalarına gidildi. Hatemi yönetimiyle birlikte, bu iş birliği listesine, Fransız Elf Total, İtalyan ENİ, Shell gibi dev tekelciler eklendi. Listede bulunmayan tek emperyalist güç ABD'ydı. Fakat onlar da, çokuluslu tekelciler aracılığıyla dolaylı yollardan İran sermayesinin işbirliği sürecine katkıda bulundular.

Lenin, "...kapitalizm altında çıkar ve nüfus bölgelerinin, sömürgelelerin vs. paylaşılması konusunda, paylaşım katılanların gücünden, bunların genel ekonomik, mali, askeri vs. gücünden başka bir temel düşünülemez" diyor. İran büyük sermayesinin kendi çıkar ve nüfus alanlarını emperyalist güçlerle paylaşmak konusundaki "sert" tutumu, mollaların "anti-emperyalist" tutumlarına bağlayanlar, Lenin'in bu sözlerini tamamen bir kenara bırakmış görünüyorlar. İran büyük sermayesi bu gücü bir dizi ekonomik ve askeri koşuldan alıyor. Birincisi, muazzam enerji kaynakları üzerindeki egemenlikleridir. Dünya doğalgaz rejiminin 2/3'ü İran'dadır. Suudi Arabistan'dan sonra, OPEC içinde ikinci büyük petrol ihracatçısıdır. Ayrıca, dünya petrol ticaretinin çoğunluğunun akıp gittiği Hürmüz

Boğazı üzerinde askeri bir gücü vardır. Enerji kaynakları üzerindeki bu ekonomik ve askeri denetim, İran büyük sermayesine, birikiminin ötesinde bir pazarlık gücü sağlıyor.

İran büyük sermayesinin pazarlık gücünü oluşturan bir diğer etmen, nükleer enerji kapasitesidir. Şah rejimi döneminde, Fransız-Belçika-Alman tekelleriyle girilen ilişkiler sonucu, 20'den fazla nükleer tesis inşa edilmiştir. İran büyük sermayesi, emperyalist güçlerle pazarlıklara başladığında, bu nükleer tesislerde yeniden faaliyete girişti. Elinde tuttuğu bu nükleer koz, şimdiye dek ona önemli avantajlar sağladı: AB ile işbirliği alanını genişletti, Dünya Ticaret Örgütüne üye olabilmek için ABD vetosunu kaldırdı ve ABD kongresinin aldığı "ambargo" kararının uygulamaya geçmesini engellemiş oldu.

Bugün, nükleer enerji konusunda patlak veren tartışmalar ve karşılıklı tehditler, yeni ve daha geniş çıkar ve nüfus alanlarının paylaşımının kızıştığını gösteriyor. "Biz ABD'nin İran'ı işgal edeceğini sanmıyoruz" diyor İran Komünist Partisi (TUDEH) MK üyesi Bahram Rahmani, "Avrupa'ya kaptırdıkları İran pazarına baskı, tehdit ve şantajla tekrar girmeye çalışıyorlar"*

İran'ın nükleer kapasitesinin tamda bu dönem bir tehlike olarak sunulmasının bir başka nedeni, Irak'ta seçim sonrası kurulamayan hükümetin pazarlıklarının kızışmasıdır. ABD, Şii partilerin ağırlıkta olduğu Irak hükümetinde, kendi çıkarlarının tam güvencesini görmüyor. Irak hükümetinin Başbakanı Caferi ve "- iki ay önce istifaya zorlanan-" içişleri bakanı Beyan Cabr, uzun yıllar İran'ın korumasında kalan Irak İslam Yüksek Devrim Konseyi'nin yöneticileri ve direnişe karşı en alçakça saldırıları düzenleyen İran destekli "Bedir Tugayları"nın yönlendiricisidirler. Irak hükümeti üzerindeki bu pazarlık kızıştıkça, Ankara'ya gidip gelen ABD'li yönetici sayısı artıyor. Tüm dünyayı gizlice dolaşan CIA Başkanı'nın günler öncesinden gündeme taşınan ve kameralar önünde gerçekleşen gezisindeki "tuhaflık", bu geziden her nedense (!) sızan bilgiler, Irak'ta uzayıp giden hükümet pazarlıkları ile yakından ilgilidir. Keza, "mütevazı" Ahmedinejad'ın İsrail'e yönelik sözleri de...

İran, Kaynayan Kazan

Son zamanlarda emekçilere "Başımıza gene ne çoraplar örüyorlar?" dedirten politik gelişmelerin arka planı budur. Eğer havada uçuşan tehditlere bakacak olursak, "her an patlaması muhtemel" savaş, işte bu emperyalist paylaşım ve çıkar pazarlıklarının bir devamı olacaktır. Böyle olası bir savaşta proletaryanın tavrı, İran büyük sermayesinin çıkarlarını korumak olamaz elbette. Kuşkusuz, "Nükleer enerji İran'ın hakkıdır" deyip, böyle bir savaşta İran'ı "mazlum" göstermeye çalış-

Bugün, nükleer enerji konusunda patlak veren tartışmalar ve karşılıklı tehditler, yeni ve daha geniş çıkar ve nüfus alanlarının paylaşımının kızıştığını gösteriyor. "Biz ABD'nin İran'ı işgal edeceğini sanmıyoruz" diyor İran Komünist Partisi (TUDEH) MK üyesi Bahram Rahmani, "Avrupa'ya kaptırdıkları İran pazarına baskı, tehdit ve şantajla tekrar girmeye çalışıyorlar" İran'ın nükleer kapasitesinin tam da bu dönem bir tehlike olarak sunulmasının bir başka nedeni, Irak'ta seçim sonrası kurulamayan hükümetin pazarlıklarının kızışmasıdır.

(...) Eğer havada uçuşan tehditlere bakacak olursak, "her an patlaması muhtemel" savaş, işte bu emperyalist paylaşım ve çıkar pazarlıklarının bir devamı olacaktır. Böyle olası bir savaşta proletaryanın tavrı, İran büyük sermayesinin çıkarlarını korumak olamaz elbette.

şanlar çıkacaktır. Ama böyle bir politika, bırakalım sosyalizmi, anti-emperyalist bir demokrasi adına bile savunulamaz. İran büyük sermayesi, kendi emekçi halkları ve proletaryası tarafından yıkılmaya mahkûm, gerici bir güçtür. İran proletaryasının önünde, Molla rejimini kollayacakları anti-emperyalist bir burjuva demokrasisi sorunu değil, büyük sermayeyi devirip yolunu açacakları halk demokrasisi ve sosyalizm sorunu vardır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası da, asıl bu gücü ve bu savaşımı destekleyecektir. Eğer ABD ve diğer emperyalist güçler İran'ı işgal etmeye kalkarlarsa, enternasyonalist proleterlerin, İran proletaryasına çağrısı, Mollalarla kol kola bir "anavatan savunması" değil, bu iğrenç çıkar

savaşının Molla rejimini zayıflatmasından ve emekçilerde yarattığı öfkeden yararlanarak, devrimci iç savaşını yükseltmesi biçiminde olacaktır.

Bu çağrı, hiç de yanıtız kalmayacaktır. Sadece son bir yıl içinde yaşanan toplumsal olaylar, İran'da bir devrimin ayak seslerinin duyulmakta olduğuna işaret ediyor. Son bir yıl içinde 500'den fazla gösteride, onbinlerce insan sokaklara döküldü, gerici İran sermayesinin silahlı güçleriyle çatışmalar oldu. Bu açıdan, İran Komünist Partisi MK üyesi Bahram Rahmani'nin 9 Temmuz'da Mahabad'da başlayan, kısa sürede Seqiz, Baneh, Banandoj, Pirenhisar, Marivan, Şino, Bokan, Divan ve Doreh'e sıçrayan olaylara ilişkin anlatmalarını paylaşmak yararlı olacaktır:

"Genel grev çağrısı, partimizin bölge örgütü KOMALA tarafından yapıldı. 45 civarında parti ve örgüt katılacağı açıklandı. Eylem, tüm yerleşim birimlerinde gerçekleştirildi, halk genel grev çağrısına uydu. İran'da 7 milyon civarında Kürt var. Genel greve katılım çok yüksek olduğunu ve yaşamın durduğunu söyleyebilirim. (...) Irak işgali öncesinde halkın bir kesiminde 'ABD İran'a müdahale etsin, mollalardan kurtulalım!' şeklinde eğilimler vardı. Ama bu anlayış Afganistan ve Irak işgallerinden sonra kalktı. (...) Gençler işçiler ve halk gösterilerde rejim ve ABD karşıtı sloganlar atıyorlar. (...) İran'ın birçok yerinde işçiler grev yapıyorlar. (...) Son yıllarda işçi ve kadın hareketinde belirli bir gelişme oldu. İşçiler 1 Mayıs'ı kendileri kutlamaya başladılar. Geçen yıl Rafsancani'yi koşturmamışlar. 7 Ağustos genel grevinin desteklenmesi için işçiler Tahran ve diğer illerde bildiri dağıttılar."

87 milyonluk büyük komşumuz İran, hiç kuşku yok ki, proletaryanın daha çok ilgisini hak ediyor.

* 'Radikal', Ahmetinejad'ın seçilmesinden sonra, ABD Irak temsilcisi Zalmay Halilzad'ın Tahran'a gideceğini duyurması, kimilerine şaşırtıcı gelmiştir. 26 yıl sonra ilk diplomatik ilişki! Hem de, ünlü ABD Büyükelçiliği baskınında yer aldığı söylenen birinin Cumhurbaşkanı sırasındadır!!

Buz tutmuş bir yamaçta yürümenin ne kadar zor olduğunu herkes bilir. Yere sağlam basmalısınız. Bir kez kaydınız ve tırnaklarınızla bir yere tutu-

namadınız mı, buzun sizi nereye sürükleyip atacağını bilemezsiniz. Oturup buzun erimesini bekleyen, donar. Burjuva toplumun buz tutmuş insanı değerleri üzerinde yürümek, işte böyle bir şey.

Toplumda oluşan ilginç bir “tepkisizlik” durumuna dair gözlemler ve yorumlar artmaya başladı. Emperyalist sermaye ve işbirlikçilerinin kafasız bir maşası olduğu besbelli bir katilin, M.A. li Ağca’nın tahliye günlerinde yaşananlar, bu gözlem ve yorumlara adeta tuz-biber ekti.

Kafasız katilin imza atması için beklendiği Pendik Polis Karakolunun önünde olanlara bir bakın. Yüzlerce insan, sadece bu hasta ruhlu sermaye uşağını görebilmek için, saatlerce oralarda beklettiler. Artemis Tapınağı’ni yakarak tarihe geçen Herostat’ın bu katil versiyonunu bekleyenlere mikrofon uzatıldığında, onun için ne olumlu ne olumsuz görüş belirttiler. “Sadece görmeye geldik” dediler.

Biz, bu türden, sadece “seyreden” buz tutmuş vicdanları, kısasüre önce Bozüyük’te görmüştük. Yetmişlik ihtiyarlar, şehrin ortasında kalan otobüslerinde saatlerce taşlanmış, defalarca yakılmak istenmiş, akıllalmaz bir vahşetle dövülmüştü ve etraftaki balkonlara biriken buz tutmuş vicdanlarıyla geniş bir kitle, olan biteni çekirdek yiyerek seyretmişlerdi.

Devrimciler her dönem, burjuva egemenliğinin faşist baskılarını teşhir etmeye özen gösterdiler; yalan ve ikiyüzlüklerini açığa çıkaran “skandal” niteliğindeki olaylara “suçüstü” yaptılar. Acaba, toplumun “demokratik vicdanı”ni harekete geçiren bu tür teşhir ve suçüstü durumların artık eskisi gibi işe yaramadığı bir dönemden mi geçiyoruz? Alabildiğine olgunlaşmış, derinleşmiş çelişiklere ve akıllalmaz sefaletle rağmen, burjuvazi halen daha iktidarını koruyorsa, geniş kitlelerin tepkisizliğine dayanıyor olmasından mı?

“Ama”, diyor bu yayının titiz okuyucusu; hangi tepkisiz kitlelerden bahsediliyor? Şemdinli’de patlayan bombalarla, cenazelere koşan yüzbin emekçi Kürt Halkından mı? Yoksa, halen daha Tüpraş’a Koç’ları sokmayan

BUZ ÜSTÜ VİCDANLAR

işçilerden mi, ya da fabrikalarını haftalardır işgal eden Adana Tekel işçileri ve onlara destek veren Malatya Tekel işçilerinden mi? Yıkım

ekipleriyle barikat savaşı veren gecekondu sakinlerini anımsamak yeter.

Uyanık ve titiz okuyucusu, bir kaç gelişmeyi öne çıkartarak, toplumun tümünde tepkisizlik hakimdir görüşüne inandırmak mümkün değil. Böyle bir niyetimiz de yok. Fakat, henüz daha olayların dışında kalıp seyreden geniş bir kitlenin “tepkisizliği”nin altında yatan nedenleri bulup çıkarmak, bu durumun sınıflar savaşımının yarattığı koşullarla ilgisini kurmak, ve nihayet, bu “tepkisizliğin”, nasıl bir “tepkî” olduğunu ve nasıl açığa çıkartılacağını irdelemek, günümüzün bir görevidir.

İç Savaş Uzaklaşsın..

Geniş yığınların herhangi bir olaya karşı “tepkisiz”liği ne zaman gündeme gelse, burjuva propagandanın “aptallaştırıcı” gücünden, 12 Eylül’ün apolitikleştirme çabalarının başarılarından lafın açıldığını; ve sosyal-reformistler ne zaman kendi pasifizmlerini örtmek isteseler, bu türden “derin” tahillerin arkasına sığınmalarını pekala biliyoruz. Buradaki “tahlil”in derinliği, ele aldığı

sorunu, yine sorunun kendisiyle açıklamak gibi zavallı bir derinliktir. Sınıflar savaşımına ortaya çıkardığı koşullara ve sonuçlara bakılmadığı sürece; toplumda beliren tek bir olgu bile açıklanamaz.

Bugünkü sınıf savaşımının sonucu ve koşullarının üzerinde en büyük etkiyi, süregiden iç savaş yapıyor. İç savaşı ve etkinliğini hesaba katmayan bir görüş, toplumda ortaya çıkan tek bir olguyu bile açıklayamaz.

İşbirlikçi tekelciliğin emekçi sınıflara karşı sürdürdüğü iç savaş; toplumsal ve ekonomik sorunların daha karmaşık ve dolaylı bir süreç yaşamasına neden oluyor. İç savaş, dar anlamıyla bir kan siyasetidir, toplumu koca bir kan deryasıyla iki kutupa bölme ve toplama girişimidir. Tekelci egemenlik, iç savaşın söylemini “bölücülük” üzerine kurdu. Tüm sınıf kitleleri, bu temel söylem ve soruna odaklı bir tavıra zorlandı. Politika üretme alanı, burjuva iç savaşın bu söylemi tarafından baskı altına alındı. Politik tavrın, geniş kitlelerde, neredeyse tek bir sorun etrafında odaklanması, nesnel olgularla politik olaylar arasında bağ kurmayı karmaşık ve dolaylı bir sü-

...iç savaşlar, “normal” akış zamanlarından çok daha hızlı ve çok geniş, kapsayıcı bir güçle, kitlelerin aydınlanması, devrimin zaferi için gerekli olan şiddette bir enerjisi

biriktirmeyi sağlar. Fakat, iç savaş dönemiyle, geniş kitlelerin aydınlanmasını dümdüz bir çizgiyle birbirine bağlanan süreçler olarak kavramak da eksiktir. İç savaşların en geniş yığınlar için aydınlatıcı

olabilmesi, bir dizi koşula ve devrimci etkinliğe bağlıdır. En başta da, proletaryanın etkinliğine. Burjuva iç savaşa karşı, proletarya, kendi politik tavrını “iç savaşa” göre yeniden

ayarlamak, bunu ilan etmek ve burjuvazinin bu bağlamda attığı her adıma emekçiler adına karşılık vermekle yükümlüdür. Eğer proletarya bu açık-net tavrını ortaya koymazsa, yukarıda açıkladığımız tarzda bir karmaşanın yaşanması kaçınılmaz olur.

reç haline getirdi.

Aynı zamanda iç savaş, sınıf mücadelesinin zorunlu bur sonucu, devrimin geçmekten kaçınmaya-cağı bir araftır. Her kim iç savaşı, sınıfların mücadelesinin “normal” akışını bozduğu için suçluyorsa, o bir devrim kaçkıdır. Tersine iç savaşlar, “normal” akış zamanlarından çok daha hızlı ve çok geniş, kapsayıcı bir güçle, kitlelerin aydınlanmasını, devrimin zaferi

için gerekli olan şiddette bir enerjiyi biriktirmeyi sağlar. Fakat, iç savaş dönemiyle, geniş kitlelerin aydınlanmasını dümdüz bir çizgiyle birbirine bağlanan süreçler olarak kavramak da eksiktir. İç savaşların en geniş yığınlar için aydınlatıcı olabilmesi, bir dizi koşula ve devrimci etkinliğe bağlıdır. En başta da, proletaryanın etkinliğine. Burjuva iç savaşa karşı, proletarya, kendi politik tavrını “iç savaşa” göre yeniden ayarlamak, bunu ilan etmek ve burjuvazinin bu bağlamda attığı her adıma emekçiler adına karşılık vermekle yükümlüdür. Eğer proletarya bu açık-net tavrını ortaya koymazsa, yukarıda açıkladığımız tarzda bir karmaşanın yaşanması kaçınılmaz olur.

Öyle de oldu. Burjuvazinin çok hızlı ve kısa dönemde en üst düzeye çıkardığı iç savaşa karşı proletaryanın geniş yığınları hazırlıksız yakalandı; “ekonomik-sendikalist” mücadelenin gelenekleri işçi yığınlarının elini kolunu bağladı. Oysa, burjuva iç savaşın toplumsal hareketler alanında yarattığı baskı ve karmaşayı önleyebilecek, tek sınıf, proletaryaydı. Böylece proletarya, iç savaşta sadece kendi elini kolunu değil, geniş emekçi yığınların da elini-kolunu bağladı; ve iç savaş uzadıkça, bu geniş emekçi kesimlerin bir kısmında “bezginlik ve umutsuzluk” belirtileri doğdu. “Nasıl olsa değişen bir şey yok!” düşüncesiyle, emekçi toplumun bir kısmı kendi kabuğuna çekildi; genel olarak “demokratik refleks” dediğimiz bir hareket giderek gücünü yitirdi.

Emekçi sınıfların bir kısmında ortaya çıkan “bezginlik, tepkisizlik ve umutsuzluk” belirtileri, burjuva egemenliği güçlendirmedir. Tekelciler, bu umutsuz, bezgin kitleyi karşı-devrime kazanamadı. Bu nedenle, ortaya bıçak sırtı bir denge durumu çıktı. Sözü ettiğimiz kesimlerdeki tepkisizlik, onların kendilerini rahat-mutlu hissetmelerinden değil. Sefaletin derinleşmesi, öfkeli ama tepkisiz yığınların, günü geldiğinde yayından çıkmış ok gibi gergin bekleyişlerin nedeni oldu. Seka-Seydişehir işçileri ya da Pendik Kurtköy emekçileri, daha düne kadar, toplumu sarsan olaylar karşısında tepkisizce bekleyen yığınlar içinde değiller miydi?

Dikiş Tutmaz Burjuva Toplum

Başka ülkelerde olsa, infial yaratacak olaylar karşısında tepkisizliği, “kamu vicdanı”nın yokolması gibi kavramlarla açıkla-

mak da yanlıştır. Olan şey, burjuva değerlere dayalı bir toplumun artık hiç bir alanda dikiş tutturamaz oluşudur. Burjuva toplumu emek-sermaye temelinde öylesine parçalanmıştır ki, artık hiç bir “ortak değer” bu kutuplaşmaları ortadan kaldıramaz. Bunu, geçen yıl girişilen bayrak provakasyonlarında gördük. En simgesel değerler bile artık burjuva toplumda kaynaşma yaratmıyor. “Çılgın Türkler”

gibi daha “yumuşak” sondajlar da bir işe yaramıyor. Küçük-burjuvaziye ait adalet-insan hakları-namus gibi değerler için de aynı şeyler söylenebilir.

Bugünün burjuva toplumunda, sefaletin yaygınlığında soyutlanmış, dışlanmış milyonlarca insan var. Bu milyonlar, sefaletin de, dışlanmışlıklarının da pekala farkındalar. Bazen bu tepkisiz görünen aç topluluk, “Ben burdayım” diyor. En son yılbaşı günü, sosyetenin nezih mekanı Nişantaşı’nda yapılan “sokak partisi”nde ortaya çıktılar. Hemen hepsi, burjuva toplumun en çok dışladığı, yoksul mahallelerden geliyorlardı, sadece seyredeceklerdi belki. Ama, bir yerden sonra, zenginliği yutkunarak seyretmenin bastıramadığı sefaletle özgü bir histerik öfkeyle, “Biz de buradayız” dercesine, taşkınlık yapmaya başladılar. Kendilerince bir eğlence tutturdular, bir kısmı sarhoştı, süslü-püslü sosyete hanımlarını açıktan taciz edecek kadar zıvanadan çıkmışlardı. Yine de, kim onları suçlayabilir. Büyük şair Nazım’ın dediği gibi: “Aç insan, onurunu yer”

Politik olaylarda tavırsız, sessiz, dışlanmışlığını sürekli bastırarak kalabalık, işte böyle kontrolsüz, ilkesiz, emekçi değerlere yabancı bir öfke boşalmasına başvurur. Ve günü geldiğinde, Nişantaşı’ndaki gibi bir sokakta değil, Endonezya (1997), Arjantin (2001) ya da Fransa (2005) olaylarında gördüğümüz gibi tüm ülkeyi derinden sarsan bir ayaklanmanın fitilini ateşlerler. Politik örgütlülük ve birikimden yoksun olan sefaletin çabuk parlayan ve çabuk sönen öfke boşalmaları, günümüz toplumsal hareketlerinin giderek önemini arttıran bir ögesi durumuna geliyor.

Bu nedenle devrimci proletarya, yalnızca politik tavrılarıyla öne çıkan mahallelerde, yörelerde değil, ama henüz sessiz bir gerginlik içinde bekleyen bütün sefalet yörelerine kendi çalışmalarını taşımakla yükümlüdür. Başka türlü, bu kontrolsüz, hedefsiz öfke havzalarının, toplumsal devrimin çatısı altında birleşmesini sağlamak mümkün olmaz. Ayrıca devrimci proletarya, en başta işçi sınıfı içinde “devrimci iç savaşın ilanı”ndan yana, ısrarlı bir propaganda yürütmek zorundadır. Başka türlü, burjuva iç savaşın yarattığı politik baskıya karşı mücadele verilemez; bezgin ve umutsuz, kitlelerin yeniden harekete geçme yetenekleri kazanılmaz. □

Filistin Seçimleri Üzerine

Yapılıp yapılmaması tartışmalara yol açan Filistin seçimleri, sonunda yapıldı. Ama sonuçları itibarıyla tartışmalar daha da alevlendi. Zira seçimlerin galibi, İsrail ve emperyalistler tarafından “terörist” olarak görülen dinci-gerici HAMAS oldu. Sonucu anlayabilmek için Filistin devrimi sürecini şöyle genel hatlarıyla görmek gerekiyor.

1967 Arap-İsrail savaşında Arapların utanç verici yenilgisini hafifleten, Filistin halkının kendine güvenini sağlayan bir örgüt olarak doğmuştu Arafat’ın El-Fetih’i. Kısa sürede etkin bir güç olmaya başladı. Bir süre sonra Habaş’ın FHKC’si (ve ondan ayrılan Havatme’nin FDKC’si) gibi marksist eğilimli örgütleri de çevresine toplayarak FKÖ’yü yaratacağı. Böylece İsrail siyonizmine karşı uzun soluklu mücadele başlamış oluyordu. Örgüt savaşıkça Filistin halkının desteği büyüyor, sosyalist blokun da desteğiyle yurdundan sürülmüş bir halk ayağa kalkıyordu. Bu uzun ve zorlu savaşta, zaferler ve yenilgiler yaşandı. Lübnan iç savaşı ve 1982 Beyrut kuşatmasından sonra Filistinli devrimciler, kendi topraklarından uzaklara, sürgüne gittiler. Savaş artık tekil eylemler şeklinde ve ağırlıklı olarak diplomatik alanda sürüyordu. Filistin topraklarında ise mücadele kıs uykusuna yatmış görünüyordu. 80’lerin ikinci yarısında ilk intifada (Taşlı İntifada) patladığında FKÖ bunun tamamen dışındaydı. Hızla müdahale ederek denetimine almaya çalıştı. Tam da bu dönemde Mısır merkezli dinci-gerici Müslüman Kardeşler örgütünün Filistin kolu olarak HAMAS (İslami Direniş Hareketi) Filistin topraklarında kuruluyordu. Bu örgüt uzun yıllar bizzat MOSSAD (İsrail Gizli Servisi) tarafından desteklendi, kollandı. ABD’de düzenlenen yardım kampanyaları ile banka hesapları şişti. Hem emperyalistler ve siyonistler, hem de bölgedeki Arap gericiliği HAMAS’a destek oldular. Amaç netti. Filistin Devrimi’nin toplumsal derinliği budanmalı, denetim altına alınmalıydı. Mücadelenin burjuva içerikle sınırlanması en önemli hedefti.

Bu arada sosyalist dünyada ardarda 89-91 karşı-devrimleri yaşanmış ve sosyalist blok dağılmıştı. Dengelerin bu şekilde değişmesi, FKÖ’deki burjuva unsurlar için bir dönüm noktası oldu. Ulusal devrimci çizgi artık miadını doldurmuştu. Her ne kadar başlatıcısı olmasa da İntifada’nın omuzlarına basarak yükselmeyi başaran FKÖ ve Arafat, bu durumdan yararlanmakta gecikmedi. Emperyalistlerin barış planları dahilinde İsrail siyonizmiyle masaya oturuldu. Oslo süreci bu şekilde başlamış oldu.

Oslo’da başlayan, Camp David’den geçerek bugünlere gelen emperyalist barış süreci, Filistin halkından hiçbir zaman rağbet görmemişti. Buna rağmen bunca süre bu yolun adımlanmış olmasını, ancak El-Fetih’in Ebu Ammar’ı (Kurucu) Yaser Arafat sağlayabilirdi. Tüm karşı çıkışlara, muhalefete, ayrı durmalara rağmen FKÖ’yi ve Filistin halkını emperyalizmin bozuk “yol haritası”na sokabilecek belki tek isimdi Arafat. Bu aynı zamanda Filistin Ulusal Devriminin bir yol ayrımına gelip dayandığının da itirafı oluyordu. Burjuva devrimci yol tüketilmişti. Filistin burjuvazisi artık ulusal devrimcilikten ulusal reformizme çeviriyordu rotayı. Bir simge, bir denge unsuru olarak Arafat dümeneydi. FHKC, bu süreçte Arafat’ın “barış politikaları”na muhalefet etmekle yetindi. FDKC ise eski gücünden çok uzakta, gelişmeleri sessizce izledi. FHKC’nin ef-sanevi lideri George Habaş, sekreterlikten ayrıldıktan sonra, FHKC ses getirici birkaç eyleme daha yöneldi. Filistinlilere “böcek” diyen

ve ezilmeleri gerektiğini savunan İsrail Turizm Bakanı Rehaveme Zeevi’nin FHKC tarafından öldürülmesinden sonra Arafat, FHKC’nin yeni genel sekreteri Ahmet Sedat ve diğer bazı yöneticilerini tutukladı. Bu Filistin Kurtuluş örgütünün yönelimlerini göstermesi açısından önemliydi; çünkü Arafat, ulusal kurtuluş mücadelesinin düşmanlarına güven, dostlarına ise güven-sizlik veriyordu.

Görüşmelerin sonucunda sürgünden dönen FKÖ, anlaşmalara göre ilerde “bağımsız devlet” olacak Filistin Özerk Yönetimi’ni oluşturdu. Bu adım Filistin halkı açısından ihanet demektir. Ülke topraklarının sadece 1/5’inde kurulan bir devlet! Üstelik yurtlarından sürülmüş olan Filistinlilerin dönüşü İsrail tarafından kesin bir dille reddedilmişti. Mücadelenin başındaki burjuva kesimlerin geldiği nokta buydu. Ulusal devrimin sınıfsal dinamiklere doğru ayrışması kaçınılmazdı. Kurulan “Özerk Yönetim”, halktan özerk bir yönetim olarak, devrimin karşısına dönmeye başladı. Ama bu birden bire olmadı.

Yolsuzluklar, işkenceler, devrimci ve direnişçilerin tutuklanması... İktidar olan FKÖ’nün icraatları işte bunlardı. El-Fetih sürekli sağa kayıyordu. Ne kadar eleştirel dururlarsa dursunlar, FKÖ içindeki devrimci yapılar da, bu çatı örgütüyle birlikte erimekteydiler. Halktan gelen baskılarla emperyalistlerin ve siyonistlerin baskısı altında kalan Arafat, kendi partisi içindeki uzlaşmacıların çok daha hızlı bir şekilde devrimin karşısına geçişini engelleyen isimdi. Bir devrimin simgesi olarak o, varlığıyla bir yandan devrimci kopuş ve çıkışların önünü alıyor, diğer yandan tam bir işbirliğine yönelmek isteyen Filistin burjuvazisinin önünde engel oluyordu. Emperyalizmin gözde adamı Ebu Mazen (Mahmut Abbas) eliyle tasfiyesi bu koşullarda gerçekleşti. Zehirlenerek öldürüldü ve yerine Mahmut Abbas geçti. Ama bu nokta artık halk yığınları ile El-Fetih arasındaki köprülerin de atıldığı noktaydı. El-Fetih ve bir bütün olarak FKÖ halk nezdindeki kredisini yitirmiş bulunuyordu. Özgürlüğü, kurtuluşu, yola çıktığı hedefleri isteyen halk yığınları, savaştan yana olduğunu her fırsatta ortaya koydu. Siyasal tercihi de kaçınılmaz olarak savaştan yana olanları desteklemek olacaktı elbette. Seçimlerde HAMAS’ın böylesine büyük bir destek görmesinin temel sebebi işte buydu. Filistin halkı, oylarını HAMAS’a vermiş olmakla, ideolojik değil ama siyasal bir tercih yaptı.

Öte yandan emperyalist dünya ve İsrail, gelişmelerin bu yönde olacağını görüyorlardı. Bunu engellemeleri mümkün değildi. Ama bu gelişmeler pekâlâ onların çıkarlarına da hizmet edebilirdi. El-Fetih’in yerini alacak bir HAMAS, iktisadi araçlarla, bir ülkeyi yönetmenin verdiği sıkıntılarla istenen çizgiye getirilebilir, dahası tüm bu süre zarfında halk yığınları bir beklentiye sokulacağı için bir parça soluklanma fırsatı yakalanabilirdi. Seçim sonuçlarının belli olmasıyla birlikte çeşitli yollardan bu yönde bir baskı da başladı. Sistem dışına taşan tüm çıkışları sistem içine taşımamanın araçları oluşturulmak isteniyor. Bu hesap tutar mı bilinmez. Zira ters de tepebilecek bir plandır bu. Çünkü istenenin tam aksine Filistin, sonu gelmez bir siyasal krize de yuvarlanabilir ki bu olasılık da yavaş yavaş belirmeye başladı. Ama her halükarda sürecin sonuçlarından biri, HAMAS’ın tıpkı El-Fetih gibi erimesi olacak. Burası kesin.

Bundan sonrası için söylenecek bir diğer nokta da, ulusal devrimin Oslo ile başlayan ayrışma sürecinin derinleşeceği ve devrimin sınıfsal-toplumsal dinamiklere oturacağıdır. Bunun ne kadar zaman alacağı şimdiden bilinmez ama biz bu sürecin sonunda buna da tanık olacağız. Filistin devriminin bir dönemi kesin bir şekilde kapandı. Arafat’ın öldürülmesiyle başlamıştı bu dönemin sona ermesi. HAMAS’ın seçim zaferi son noktayı koydu. Önümüzdeki süreç ayrışmanın derinleşmesi ve devrimin sınıfsal dinamiklerde yeniden yükselmesi şeklinde işleyecek. □

TARİHİ DEĞİŞTİREMEZSİNİZ

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi (AKPM), 24 Ocak'ta "Totaliter komünist rejimlerin suçlarını uluslararası düzeyde mahkûm etmenin zorunluluğu" adı altında bir kınama tasarısını gündemine aldı ve 26 Ocak tarihinde yaptığı oylama ile bu tasarıyı onayladı. Oy farkıyla kabul edilen tavsiye kararı, "mevcut komünist rejimler" olarak Küba ve Kuzey Kore'yi gösteriyor ve komünist rejimleri kuranların Naziler gibi yargılanmasını öneriyor. Bu kararın Avrupa ülkelerinde uygulanması için gereken 2/3 çoğunluk sağlanamadı ama tavsiye kararının onaylanması birçok anti-komünisti ihya etti!

Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Aleko Papariga'nın "alçakça hazırlanmış bir tasarı" dediği bu anti-komünist tasarı, komünizmle nazizmi eş tutma adiliğini göstermiştir. AKPM, başta Stalin olmak üzere dönemin liderlerini kınamayı da ihmal etmedi. Avrupa'nın Stalin'e ve onun şahsında komünizme ne ilk saldırısıdır bu, ne de son olacaktır. Tarihi çarpıtarak tarihi değiştirebileceklerini sananlar, dünyanın başına musallat olmuş Hitler kuduzluğu ile onu dünyanın üzerinden temizleyen Sovyet Kızılordusunun komutanı Stalin'i aynı kefeye koyma cüretini gösterenlere söylenecek en hafif sözü Theodorakis söylüyor: "**UTANIN!**" Avrupalı tarih çarpıtıcılarının yüzlerine tükürmekle utanmayacaklarını biliyoruz. Zira onlar değil miydi Avrupa'yı faşizmden kurtaran Kızılordu olduğu halde, bunun üzerine sünger çekip, ABD'nin Normandiya çıkarmasıyla Avrupa'nın kurtulduğunu propaganda eden!

Elbette böyle bir tasarının bu dönemde gündeme gelmiş olması tesadüf değildir. Avrupa'nın üzerinde kızıl bir hayaletin yeniden dolaşmaya başlamış olması, Avrupa Birliği ve emperyalistlerinin eteğini tutuşturmuştur. Komünistlere karşı daha pervasızca saldırılar hazırladıklarından kimsenin kuşku olmamalıdır. Bu tasarının onaylanmasıyla asıl amaçlanan, komünizmin mahkûm edilmesinden çok, nazizmin temize çıkarılmasıdır. Avrupa, İngiltere'nin

11 Eylül'ü dediğimiz Londra Metrosu'nda patlayan bombalar sonrası komünistlere karşı Hitler dönemini aratmayacak bir "cadı avı"na çıkmıştır. Amerika'da II. Paylaşım Savaşı sonrası soğuk savaş döneminde gündeme gelen McCarthyçilik şimdi Avrupa'da hortlamıştır. Bunun daha rahat yapılabilmesi için, Nazizmin temize çıkarılması gerekmektedir. Karar tasarısını onaylayanlar "genç nesillerin kafasında sanal bir nostalji"nin oluşmaması gerekçesiyle komünizme karşı bu tasarıyı kabul ettiklerini söylüyorlar. Gerekçeleri kendilerini ele veriyor. Komünizmden duydukları korku o kadar açık ki. Komünizm salt bir nostalji, hem de "sanal nostalji" olsaydı,

Avrupa onu Hyde Park ya da Şanzelize Bulvarında unutmaya hazırды; ama komünizm insanların hafızasında hala 9 Mayıs 1945 tarihinde Reichtag'ın tepesindeki faşizmin simgesi gamalı hacı söküp yerine işçi ve emekçileri simgeleyen orak çekici asan kızıl ordu askeri olarak duruyor. İşte Avrupalı burjuvaların sessizce hasıraltı etmeye çalıştıkları bu tarihi gerçekliktir. Bu tasarıyı onaylayanların asıl hedefi komünizme ilham kaynağı olan sınıflar mücadelesidir. "Tarihin sonu"nu, sınıflar mücadelesinin bittiğini ilan edenler şimdi de komünizmi nazizmle eş tutarak, sınıfsız bir toplum idealinden kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Bunu yapmakla tüm yaşamları faşizme karşı mücadele içinde geçen Ernest Thelma'lar, Maurice Thorez'leri, Julius Fuçik'leri, Eric Honecker'leri, Dolares İbaruri'leri, Alvaro Cunhal'leri; yine kapitalizme karşı savaşırken ölümsüzleşen Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'ları mahkûm edeceklerini ve tarih sayfalarından sileceklerini düşünüyorlar; ama hiçbir çarpıtma tarihi gerçekleri değiştiremez. Komünistlerin fedakârca yaşamlarını ortaya koyarak verdikleri

mücadele tarihin her sayfasına kanla yazılmıştır. Hiçbir saldırı, komünistlerin işçi sınıfı ve emekçi halklar nezdinde sahip olduğu itibarı sarsamaz. Hiç kimse komünistlerin kesip attığı tırnağa bile laf söyleyemez. Tarih, gerçek suçluları sanık sandalyesine çoktan oturtmuştur. Yıllar önce Stalin bugünü görmüş gibi şunları söylüyordu: "*Bolşevik kuşaklar, sorumlusu olmadıkları birçok şeyle suçlanacak. Ancak her seferinde... Tarihin rüzgârı kaçınılmaz olarak mezarlarımızın üzerindeki iftiracılığın ölü çiçeklerini süpürecek ve gerçeği yeniden ortaya çıkaracaktır.*" Tarihin rüzgârı şimdi bu yönde esiyor. Rüzgâra karşı tükürenler, yakında tükürük hokkasına döneceklerdir. Tarih çarpıtıcıları ne yaparlarsa yapsınlar tarihin kendileri hakkında verdikleri hükümden kurtulamayacak ve eski eserler müzesinde Hitler ve Himmler'in yanında yerlerini alacaklardır. □

Onbinler bir kez daha devrimin yenilmezliğini haykırdı:

VARDIK, VARIZ, VAROLACAĞIZ...

Berlin’de her yıl, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’i anmak için yapılan gösteri ve anma etkinlikleri bu yıl da görkemli bir şekilde gerçekleşti. Onbinler, komünist önderler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht şahsında, insanlığın gelecek ümidi komünizm hedefinin güncelliğini gösterdi. Dondurucu soğuğa rağmen yapılan etkinliklere onbinlerce insan katıldı. Berlin, komünist önderlerin, gelecek kuşaklara bıraktıkları mirasa sadık kalarak, devrimin rengine boyandı, kıızıla kesti...

Bizler Almanya’dan Leninistler olarak bu yıl da Berlin’deydik. Sabah erken saatlerde, düzenlenecek yürüyüşün başlangıç noktası olan Frankfurter Tor Meydanı’nda yerimizi aldık. Geniş güvenlik önlemlerinin alındığı yürüyüş, saat 10.00’da başladı. Bizler de, üzerinde Almanca “Zafere Kadar Devrim” yazılı, TKEP/Leninist imzalı pankartımızla ve parti bayraklarıyla kortejimizi oluşturup, yürüyüşe geçtik. İki saati aşan yürüyüş süresi boyunca Almanca ve Türkçe olarak sloganlarımızı haykırdık. Yürüyüş sonunda varılan anıt mezarla yaptığımız kısa bir konuşma ve saygı duruşuyla komünist önderlerimizi selamladık.

Yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı yürüyüş ve onbinlerin katıldığı anma etkinliklerine Avrupa’nın birçok yerinden örgütlerin katı-

lım sağladığı gözlemlendi. Ayrıca Türkiyeli örgütler de eylemde yoğun olarak yer aldı. Gün boyunca devam eden anma etkinlikleri, anıt mezar çevresinde düzenlenen çeşitli etkinliklerle akşam saatlerine kadar sürdü.

1919 Ocak’ında katledilen Alman Devriminin önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht’in umut dolu haykırışları her yıl olduğu gibi bu yıl da onbinlerin eylemiyle yaşatıldı!..

“Bugün yenilenler yarın zafer kazanacaklardır... Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs -ateş ve ruh demektir; yürek ve can demektir; proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf-bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır”

ZAFERE KADAR DEVRİM!

Almanya’dan Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberi yayınıyoruz.

FIRTINA YA

Üzerinde yaşadığımız topraklarda bugüne kadarki tüm gelişmelerin hazırladığı, sayısız olay ve olgunun biriktirdiği “fırtına”nın artık kopmasına fazla zaman kalmadığını Türkiye ve Kürdistan’da yükselen eylemler bize gösteriyor. Tüm toplumu etkisi altına alacak yeni ayaklanmaların eli kulağında.

Aynı ırmakta iki kez yıkanılmayacağını bilerek diyebiliriz ki, gelişmeler 89 Bahar Eylemlerini hatırlatıyor. O yıllarda işçi sınıfı ve emekçilerin eylemleri hızla yoğunlaşmış, bunun karşısında sermayenin saldırıları artmıştı. Bugün de her ikisi atbaşı gidiyor. Çelişki ve çatışmaların üstüste binmesi, işçi sınıfı ve emekçi halkları hızla devrimleştiriyor. Olaylar bir kez patlak verdi mi tüm sonuçlarını almadan durmazlar. Bugünkü sınıf hareketi “sonuç alıcı eylem”e yönelmek zorundadır.

Hareketin içerisinde bulunanlar açısından bu “sonuç alıcı eylem” bir ayaklanma ya da devrim olarak düşünülmesi bile, olayların zorunlu gelişimi onları o noktaya getirecektir. Çünkü işçi sınıfı ve emekçilerin almak istedikleri “sonuç” ile kapitalizmin onlara sunduğu “çözüm” arasında dağlar kadar fark var. Emek-sermaye çelişkinin ne kadar köklü olduğunu anlamak için toplumun en yoksul kesimleriyle en zengin kesimleri arasındaki gelir dağılımındaki uçuruma bakmak yeterli. Ve günden güne bu uçurum en zengin küçük azımlık lehine, en yoksul büyük çoğunluk aleyhine derinleşmektedir.

Tekeller karlarına kar katarlarken geniş işçi ve emekçi yığınlar yaşamın dışına kovulmakta, işsiz ve aç bırakılmaktadır. Son açıklanan işsizlik rakamlarına göre üzerinde yaşadığımız topraklarda 2.5 milyon insan işsiz durumdadır. Biliyoruz ki, bu gerçeğin çok az bir kısmıdır. İşsizlik çığ gibi büyümektedir. Her geçen gün işsizlerin arasına bölükler halinde yeni insanlar katılmaktadır. Daha önemlisi kapitalizmin bu soruna çözüm bulma yeteneği kalmamıştır. Aksine, kapitalist üretimin başlıca amacı olan sermaye birikimi, ka-

pitalizmin gelişmesi, teknolojinin daha çok kullanımı bu sorunu ağırlaştırmaktan başka bir sonuca yol açamazlar. Uzun vadede ise burjuva iktisatçıların kendi deyişimiyle söyleyelim: “Hepimiz ölüyoruz”. Artık kapitalist sistemin kendi bunalımlarını aşabileceğine dair iyimser yorumlar tarihe karıştı. Uzun vadede kapitalist sistemi bir çöküşün beklediği görülüyor. Bu gerçek kapitalistler tarafından “uzun vadede önümüzü göremiyoruz” şeklinde ifade ediliyor.

Saldırlara Karşı “Kesintisiz Eylem”

Krizin nasıl “yönetilebildiği” gözler önünde. Burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırıyor. Bu saldırılar bir yandan özelleştirme adı altında fabrikaların kapatılması, işçi sınıfı ve emekçilerin sokağa atılması şeklinde sürerken, bir yandan da işçi ve emekçilerin örgütsüzleştirilmesi, bugüne kadar mücadeleyle elde ettikleri tüm haklarının budanması vb. şeklinde devam ediyor. Burjuvazi bu ekonomik ve politik saldırılarını polis ve jandarmanın copu, süngüsü ve gaz bombaları eşliğinde gerçekleştirebiliyor.

Ancak, sermaye nasıl ki, işçi sınıfı ve emekçilerin yararına olan her şeyin kendisinin zararına olduğunu, bunun aradaki uzlaşmaz çelişkilerden kaynaklı olduğunu biliyorsa, işçi sınıfı ve emekçiler de sermayenin yararına olan her şeyin kendi zararına olacağını biliyor, her gün her saat yaşayarak görüyor. Şu anda kapatılmak istenen TEKEL’de çalışan işçilerin, “Bizim TEKEL’den ölümüz çıkar” diyebilmelerinin altında bu basit gerçeklik yatıyor. Fabrikası kapandığında işsiz kalacak işçiyi ve ailesini açlık bekliyor. Bu açık gerçekliği gören işçiler, fabrikaya kapanmak suretiyle “Kesintisiz Eylem” kararı aldılar. Adana TEKEL işçileri ve Malatya TEKEL işçileri, Tek Gıda-İş’in aldığı fabrikayı terketmeme kararını fiili olarak hayata geçiriyorlar. Ve eylem yaygınlaşma ve derinleşme eğilimi gösteriyor. Zaten bu

sürecin bütünlüklü olarak en belirgin eğilimi budur.

Sermaye hayatta kalabilmek için özelleştirme politikalarını olmazsa olmaz hayata geçirmek zorundadır, işçi sınıfı ve emekçiler de yaşamda kalabilmek için bu politikalara karşı savaşmak zorundalar. Burjuvazi, zaten proletaryaya karşı uzun süredir bir iç savaş veriyor. Son saldırıyla bu savaşı yeni bir evreye taşımış durumdadır. Proletarya ise bu savaşı devrimci iç savaşla yanıtladı. Şimdi, devrimci iç savaşın yaygınlaşması ve derinleşmesi gündemdedir. İşçiler, fabrikaların kapatılması ve özelleştirmelere karşı yemek boykotundan yol kesmeye ve fabrikaları işgale kadar birçok eylem biçimiyle mücadele yürütüyorlar. Bu eylemlerin bir çoğu kendiliğinden gelişiyor.

Bu eylemlere, eylemlerin kendiliğinden oluşuna bakarak burun kıvrımayla yaklaşanların olduğunu biliyoruz. Onlar, kendisi olmadan hiçbir gerçek sınıf hareketinin gelişmeyeceği kendiliğinden eyleme her zaman küçümseyerek yaklaşmışlardır. Kendiliğinden eylemi abartıp, onun önünde yerlere kadar eğilmek nasıl zararlı bir eğilimse, bu da zararlı bir eğilimdir. Devrimci öncü işçilerin yapması gereken, işçileri devrimcilerin düzeyine yükseltmektir. Yoksa onların çok kolayca, kendiliğinden eylemleri içinde sahip olabilecekleri ekonomist anlayış düzeyine inmek değil. Sınıf mücadelesinin bir liraya bir kuruş daha katma mücadelesi olmadığı, iktidarı almak için mücadele etmedikleri sürece elde edecekleri her şeyin yarın bir gün ellerinden alınacağını işçilere iyi bir dille anlatılması gerekir. İşçi sınıfı ve emekçiler kendiliğinden bilinçleriyle nasıl ekonomist bir anlayışa tutulabilirlerse, proletaryanın devrimci sınıf partisinin ısrarlı çabaları ve nesnellüğün zorlamasıyla bu anlayıştan kurtulmaları ve devrimci iktidar için mücadele etmeleri de zor değildir.

Sınıf hareketi, her gün binlerce küçük derecikten beslenen büyük bir nehir yata-

AKLAŞIYOR

ğı gibidir. Akışın hızı her geçen gün katılanlarla daha da büyümektedir. SEKA'yla başlayan fabrikayı terketmeme eylem biçimi, giderek tekil bir örnek olmaktan çıktı ve şu anda temel mücadele yöntemlerinden biri olarak kabul gördü.

Elbette sınıfın her eylemi bir öncekini aşarak, edindiği deneyimleri bir sonrakine taşıyacaktır. Paşabahçe işçilerinin sendikayı basmaları, Seydişehir işçilerinin fabrika müdürünün evini basmaları, fabrikayı almaya gelen şirketin arabalarını tahrip etmeleri, sınıfın yeni örnekler yaratabildiğinin göstergesidir.

Sıçramayı Gerçekliğe Dönüştürmek

Burada dikkat edilmesi gereken yan, kitlelerin sosyalizme yöneliminde aceleci bir beklentiye girmemektir. Bu, aynı zamanda proletaryanın devrimci sınıf partisinin kitleler üzerindeki politik etkisini artırması, kitleleri kazanması ile de ilgili bir konudur. İç savaş koşulları, normal zamanlarda uzun sürede yaşanan gelişmelerin çok daha kısa sürede yaşandığı, sıçramaların söz konusu olduğu koşullardır; ama bu bir anda, hiç bir çaba harcamadan yaşanacak bir gelişme değildir. 'Kitle' kavramı da zıftıdır ve her koşulda farklı şekilde ele alınması gerekir.

"Bu ('kitleler', bn) mücadelenin niteliğindeki değişikliklere göre değişen bir kavramdır" diyor Lenin, "Mücadelenin başlangıcında, sadece gerçekten devrimci bir kaç bin işçi, kitlelerden söz etmeyi mümkün kıldı. Eğer parti sadece kendi üyelerini değil, dışındakileri de mücadeleye çekmeyi, ayrıca partiszileri de ayaklandırmayı başarırsa kitleleri kazanma yolunda denilebilir... Küçük bir partinin bile... Siyasi gelişmelerin sürecini iyice inceledikten ve partisz kitlelerin hayatını ve geleneklerini iyice tanıdıktan sonra uygun bir devrimci hareket yaratabilmesi mümkündür... Böyle bir anda böyle bir parti, sloganlarıyla çıkar ve milyonlarca işçiyi peşinden sürüklemeyi başarırsa bir kitle

hareketi elde edilir. Devrimin çok küçük bir parti ile başlatılabileceğini ve mızaf-fer bir sonuca ulaştırılabileceğini bütünüyle reddetmem." (Kitle İçinde Parti Çalışması, sf. 162-163).

Rusya pratiğı Lenin'i doğrulamıştır. Bugün bu örneğın başka yerlerde de ortaya çıkmasının koşulları mevcuttur. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapındaki bunalımı, devrimci ve komünist partilere bir devrimi zafere ulaştırma olanaklarını sunuyor. Kapitalizmin bu yeni evresinde, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş olasılığı ne kadar artmışsa, devrimci ve komünist partilerin bir devrime önderlik etme olasılıkları da o kadar artmıştır. Önemli olan devrimi örgütlemek ve proletarya ile birlikte diğer emekçi sınıfları devrime hazırlamaktır. Kitlelerle daha sıkı bağlar kurmak, olanları güçlendirmek ve hazırlıkları tamamlayıp hızla iktidarı almaya doğru yönlendirmektir. "Fırtına" yaklaşıyor ve üstelik sadece Türkiye ve K.Kürdistan'da da değil. Bütün dünyanın bir ayaklanma ve devrim alanı haline geleceğı sürece girilmiştir.

Eğilimleri Doğru Tespit Etmek

Şimdi yapılması gereken, birbirini çeken, birbirini iten, kesişen, çatışan sayısız iradenin içinden doğmakta olan bileşkenin bizi bir devrime doğru götürmekte olduğunun hesaba katılmasıdır. Şimdi bir devrim yapmaya girişmek, onlarca devrim programı yazmaktan daha önemlidir. Hareketin, sürecin yönünü iyi anlamak gerekiyor. Somut durumun somut tahlili, kendi içinde geleceğe dair öngörülerini barındırmalı, eğilimleri tespit etmelidir. Bugün işçi sınıfı ve emekçiler sermaye sınıfıyla ölümüne bir kavgaya tutuştuklarını görüyor ve anlıyorlar. Yahut olayların her somut gelişiminde bu durumla karşı karşıya geliyorlar. Kendi niyetlerinden, sınıf bilinci almış olup olmamalarından, bir devrimin gerekli olup olmadığına karar vermiş olup olmamalarından tamamen

bağımsız olan bu süreç işliyor.

Lenin, "Yaşam hükmünü sürdürecektir" diyor. Şu anda olan tam da budur. "Fırtına" bulutları birikiyor ve yaşam bunu her saat her an besliyor. Proletarya burjuvaziyle kesin haseplaşmaya hazırlanıyor. Ancak, bunu yaparken emekçi halkın çoğunluğunun desteğini arkasına almak zorundadır. Herşeyden önce Kürt halkı, şu anda bir devrimin en önemli potansiyel gücü durumundadır. Her an ayaklanmaya hazır, ayaklanmacı bir ruhla dolu olan bu halk, varolan sistemi yıkacak olan ayaklanmada en belirleyici rolü oynayacak iradelerden birisidir. Bu nedenle toplumun öncüsü konumunda olan proletarya, Kürt ulusunun özgürlük hakkı için kararlı bir mücadele yürütmek zorundadır.

Bunun yanı sıra, K.Kürdistan'da sınıf mücadelesi giderek sertleşmektedir. Diyarbakır TEKEL işçileri, "Doğunun Direği, Emekçinin Yüreğı" şeklinde slogan atıyorlar. Burada hemen akillara, "devrim işçinin yüreğinden başka nedir ki" sözü müz geliyor. Diyarbakır TEKEL işçileri, içlerinden geçeni biraz daha farklı bir dille ifade etmiş de olsalar, sonuç aynı kapıya çıkıyor. TÜPRAŞ'tan TEKEL'e, ERDEMİR'den TELEKOM'a iki ulus proletaryasının mücadele birliğı yaşamın içinde zaten sağlanıyor. Türk ve Kürt işçiler tabanda sermayenin saldırılarına karşı komiteleşiyorlar. Bu komitelerle mutlaka ilişki kurulmalı ve Devrimci İşçi Komiteleri'nin yaygınlaştırılmaları için yoğun çaba harcanmalıdır. Komitelerin, sendikaların birer alt organı olmaktan çıkarılıp mücadele, ayaklanma ve iktidar organları olarak örgütlenmesi için daha yoğun bir çaba içinde olunmalıdır.

Koşullar son derece devrimci; kitleler ulaşip örgütleyebileceğimiz kadar yakında. "Fırtına" yaklaşıyor. Proletaryanın devrimci sınıf partisi tüm kadrolarıyla ayaklanma ve devrime hazır olmalıdır. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 221. Gününde

Bir gülüşün ateşiyle ölümün önünde sigarasını yakmayı bilen Ölüm Orucu savaşçıları, büyük bir kararlılıkla eylemi sürdürüyorlar. Ve artık onlara ne düşmanın ayak oyunları kar ediyor ne de yürüyüşü bırakanların kayıtsızlığı. Onlar, "yüreklilerini avuçlarınıniçine alarak", "merdivenlerinin çengelini güneşe asarak" yürümeye devam ediyorlar.

Fatma Koyupınar, bugün Ölüm Orucu Eyleminin 269. gününde, Serpilimiz ise 221. gününde Gebze Zindanı onların gülüşleriyle aydınlanıyor.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

Zindanlarda devletin tüm saldırılarına karşın Ölüm Orucu tüm kararlılığı ile sürüyor. Siper yoldaşımız Serdar DEMİREL'in zorla müdahale işkencesi sonucu ölümsüzleşmesiyle 19 Aralık katliamından günümüze ölümsüzleşenlerin sayısı 121'e yükseldi.

Devrimci tutsaklar, F Tipi zindanlarda onurun ölümünden güçlü olduğunu göstererek, eriyen bedenlerinde devrimi büyüterek Ölüm Orucu Eylemine tüm kararlılığıyla devam ediyorlar.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak zindanların sesini duyurmak için 29 Ocak'ta Galatasaray Lisesi'nin önünde basın açıklaması yaptık. Saat 13.00'da Taksim Tünel Durağı önünde toplanıp, "Ölüm Orucu Sürüyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı önlüklerimizi giyip "Ölüm Orucu Sürüyor/Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı açarak Galatasaray Lisesi'nin önüne kadar yürüyeceğimizi orada basın açıklaması yapacağımızı halka sesli bir şekilde duyurduk. Daha sonra ellerimizde kızıl bayraklar ve Serpil Cabadan yoldaşımızın resimleriyle yol boyunca kuşlamalar yaparak yürüdük. Basının ve halkın yoğun ilgisinin olduğu eylemde sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız", "Serpil CABADAN Yalnız Değildir", "Serpil Yoldaş Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarımızı atarak zindanların sesini herkeşe duyurduk. Galatasaray Lisesi'nin önüne geldiğimizde kuşlamalarımızı yapmaya devam ederek basın açıklaması yaptık. Yapılan basın açıklamasında;

"...Şu anda Gebze M Tipi zindanında bulunan Serpil CABA-

Ölüm Orucu Sürüyor Savaş Büyüyor...

DAN ve Fatma KOYUPINAR Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdürüyorlar. Serpil CABADAN, bugün Ölüm Orucu Eylemi'nin 218. gününde.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor... Devrimci tutsakların sessiz çığlığını tüm insanlığa duyurmak için. Kapitalizmin insanlığa karşı işlediği tüm suçların hesabını vereceği o büyük günü yaklaştırmak için.

Ölüm Orucu Sürüyor... Yeni ve umutlu bir yaşam kurmak için. Günümüzde aç gezilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünyayı işçi ve emekçilerin kendi elleriyle kurması için.

Senin için... Benim için... Ölüm Orucu Sürüyor... Sizin için... Bizim

için! 121 insan ölümsüzleşti. Yüzlercesi sakat kaldı, yüzlercesinin zorla müdahale işkencesi sonucu hafızası çalındı; burjuvazi devrimcilerin beyninden devrim düşüncesini silmek için denemedik yol bırakmadı. Ama devrimci tutsakların ne beyinlerinden ne de yüreklerinden devrime olan sevdayı silebildiler.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor... Buradan bir kez daha sesleniyoruz: Daha fazla sessiz kalmayın!! F Tipi zindanlarda yeni ölümlere izin vermeyelim. Yüreklirimizi onların yüreklerinin yanına koyalım. Zaferi tırnakla söküp koparmak için onlarla birlikte mücadele edelim" denildi. Yaptığımız basın açıklamasından sonra sloganlarımızla eylemimizi sonlandırdık.

**SERPİL CABADAN YALNIZ DEĞİLDİR!
DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

Mücadele Birliği Platformu

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Tuzla Deri İşçisine Saldırıları Sürüyor

20 Ocak'ta Tuzla Deri İş Sendikası Şube Başkanı Hasan Sonkaya, kendini polis olarak tanıtan kişilerce kaçırılmaya çalışıldı ve 21 Ocak'ta da Şube Sekreteri Mustafa Yiğit, Cevahir Deri patronunun eli sopalı adamları tarafından dövülerek hastanelik edilmişti.

24 Kasım'da başlayan direnişe, patronun adamları ve jandarma tarafından çeşitli kereler saldırılar yapılmıştı. Patronun silahlı adamları işçiler tarafından yakalandıklarında da jandarma tarafından serbest bırakılmıştı.

Cevahir Deri patronun çetesi, 23 Ocak günü fabrika önünde bekleyen ve aralarında Tuzla Deri İş Sendikası Şube yetkililerinin de bulunduğu direnişçi işçilere saldırdı. İşçilerin karşılık vermesi üzerine jandarma devreye girerek işçilere saldırdı ve saldırı sonrası sendika yöneticileri ile birlikte 5 işçi gözaltına alındı.

Eğitimciler Eylemdeydi

İçlerinde Fransızca ve Almanca bölümü mezunlarının da bulunduğu öğretmenlik hakkı verilmeyen öğretmen adayları 22 Ocak günü MEB önünde basın açıklaması yaparak, atama taleplerini de içeren dilekçeyi MEB'e verdiler.

MEB'de çalışan Eğitim Sen'li kadrolu öğretmenlerin de desteklediği eylemde, "artan öğretmen açığına rağmen çok az sayıda yeni öğretmen atandığı, öğretmen açığının güvencesiz çalıştırma yoluna gidilerek kapatılmaya çalışıldığı, bu uygulamanın tüm kamu kurumlarında uygulamaya sokulduğu" belirtildi.

Sözleşmeli ve vekil öğretmenler de kendilerini 'Mağdur Öğretmenler Dernek Girişimcileri' olarak niteleyerek bu mücadelelerini örgütlü bir duruşla devam ettireceklerini gösterdiler.

AEG'de Süresiz Grev

Almanya'nın Nürnberg kentinde Electrolux tekeline bağlı olarak üretim yapan AEG fabrikasında çalışan işçiler greve çıkma kararı aldı ve 21 Ocak günü haklarını savunmak için greve başladı.

Yaklaşık üç aydır sendika ile AEG patronları arasında süren görüşmelerin sonuç vermedi. AEG patronları, fabrikayı kapatma ve 950 işçiyi işten atma dayatmasında bulunduğu için anlaşma sağlanamadı. Electrolux patronlarının isteği, 2007 yılında fabrikayı kapatma ve bazı bölümlerini Polonya'ya taşımaktı.

Greve katılan işçiler, mücadelede kararlı olduklarını, gerekirse aileleri ve çocukları ile birlikte grev yerinde konaklayacaklarını dile getiriyorlar.

Avrupa'da Liman İşçileri Eylemde

Avrupa Birliği Parlamentosu'nun, tüm AB ülkelerinde geçerli olacak liman çalışanlarına ilişkin "Port Package II" adıyla tanınan bir kararname ile, liman işletmeciliğinin daha saydam ve rekabete açık olması, yükleme ve boşaltma işlemlerinin gemi personeli tarafından yapılması, liman işletmecilerine verilen ruhsatların kısa

süreli olması ve limanlarda özelleştirilmenin, taşeronlaştırmanın, işçi çıkartmanın, ücretlerin düşürülmesinin önünün açılması hedefleniyor.

"Port Package II" kararına karşı liman işçileri Avrupa çapında harekete geçti. 11 Ocak'ta 50 bin liman işçisi bir günlük greve gitti. Avrupa'nın dört bir yanından Fransa'nın Strasbourg kentine akın eden işçiler, 17 Ocak günü Avrupa Parlamentosu'nda görüşülmeye başlanan tasarıyı protesto etmek için AP binası önünde eylem yaptılar. Polis 10 bin liman işçisine göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su ile saldırdı. Avrupa Parlamentosu binasının camları kırıldı, bazı araçlar ateşe verildi. Çıkan çatışmada, 12 polis yaralandı, 13 işçi gözaltına alındı.

Yapılan protesto gösterileri kapsamında Yunan, Danimarkalı, İsveçli ve Portekizli liman işçileri de grevdeydi. Belçika'dan Antwerp ve Fransa'dan Marsilya ve Le Havrebazı gibi önde gelen bazı Avrupa limanları da trafiğe kapandı.

TEKEL İşçisi Eylemde

TEKEL'in Adana ve Malatya fabrikalarının kapatılmak istenmesine karşı TEKEL işçileri tüm fabrikalarda işyerlerine kapandı. Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi'nin aldığı karar doğrultusunda 26 Ocak gecesi fabrikalarını terk etmeyen işçiler, AKP Hükümetinin kapatma kararını iptal etmesini istediler. İşçiler yaptıkları basın açıklamalarının ardından fabrikaya kapandılar.

Türkiye'nin dört bir tarafındaki TEKEL işçilerinin, Adana ve Malatya'daki fabrikaların kapatılmasına karşı işyerini terk etme-

me eylemi yapacağını hatırlatan Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi, işçilerin işyerlerine ve işlerine sonuna kadar sahip çıkacaklarını vurguladı.

İstanbul'da da Cevizli TEKEL işçileri, fabrika önünde ba-

sın açıklaması yaptılar. Eylemin ardından fabrikaya dönen işçiler, geceyi fabrikada geçirdiler.

Bursa'da TEKEL binası içinde yapılan eyleme Türk-İş ve KESK'e bağlı sendikalar da destek verdi. İşçiler eylemde, "Satılık basın istemiyoruz", "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganlarını attılar.

Tek Gıda-İş Adıyaman Şube Başkanı ise yaptığı açıklamada, Kahta ve Besni dahil olmak üzere Adıyaman'da 39 kadrolu, 710 geçici olmak üzere 749 işçi bulunduğunu; iş akitleri askıya alınan 90 bayan işçinin 5 Ocak 2006'da işbaşı yapması gerekirken işe başlatılmadığını ifade ettiler.

Filipin Halkı ABD Askerini İstemiyor

Filipinler'de binlerce kişi ABD askerlerinin ülkeye askeri tatbikat için gelmesini sokaklarda protesto etti. 10 Ocak günü Mindano Adaları'na gelecek ABD askerlerine tepkisini haykıran 3 bin kişi, Filipinler hükümetini de kınadı.

Hükümetin, ABD askerlerinin Filipinler topraklarında tatbikatlara katılmasını yasal kılan "Ziyaretçi Güç Anlaşması"nı iptal etmesini isteyen halk, bunun iptal edilmesini yerine yeni bir ABD birliğinin ülkeye gelmesine sert tepki gösterdi. Halk, işgalciler Filipinler topraklarını terk edene kadar ABD askerlerine yönelik protestoların artacağını dile getirdi.

Antikomünist Tasarı Kınandı

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nde (AKPM) 24 Ocak günü ele alınmaya başlanan antikomünist yasa tasarısı, Strasbourg'da protesto edildi. Çeşitli ülkelerden komünist ve sosyalist partilerinin temsilcilerinin katıldığı eylemde, tasarının geri çekilmesi istendi.

Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelen eylemciler, Avrupa Parlamentosu (AP) binasına kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca orak-çekeçli kızıl bayraklar taşıyan göstericiler, AP önünde bir basın toplantısı düzenledikten sonra binaya girdiler.

Yunanistan'da Görkemli Eylemler

Selanik'te 23 Ocak akşamı yapılan eyleme binlerce kişi katıldı. Yapılan konuşmalarda KKE Politbürosu, bu tasarının kabul edilmesi halinde işçi ve emekçilere karşı yeni saldırıların gündeme geleceğini belirtti ve tasarının asıl hedefinin, emperyalist politikalara karşı çıkarların susturulması olduğunu dile getirdi.

Daha sonra göstericiler ABD Konsolosluğu ve AB temsilciliğine yürüdüler. AB temsilciliği kapısına bir protesto metni asıldı.

Yunanistan'ın Larisa, Patra, Trikala şehirlerinde düzenlenen eylemlere de binlerce kişi katıldı. Agrinyo, Arta, Kavala kentlerinde ve Midilli adasında ise 25 Ocak günü eylemler gerçekleşti.

Brüksel'de toplantı

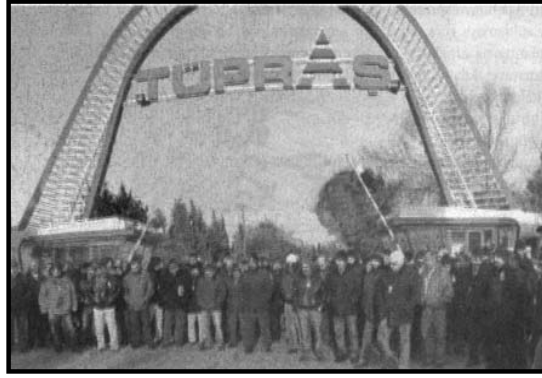
Antikomünist yasa tasarısına karşı tepkiler artıyor. 21 Ocak günü Brüksel'de düzenlenen ve ev sahipliğini Belçika Emek Partisi'nin yaptığı toplantıya, 13'ü Avrupa'dan olmak üzere 15 parti ve örgüt katıldı. 25 parti de toplantıya dayanışma mesajı gönderdi.

TÜPRAŞ'ta Dolu Ve Sevkiyat Durdu

TÜPRAŞ işçileri özelleştirmeye karşı bir günlük işbirakma eylemi yaptı. TÜPRAŞ Batman, Yarımcı, Kırıkkale ve Aliğa rafinerilerinde 26 Ocak sabahı 08.00'dan itibaren çalışmayan işçiler, özelleştirme kararının ardından yapılan devir teslim törenini protesto ettiler. Gece vardiyasında çalışan işçiler fabrikadan çıkmazken, sabah vardiyası için gelen işçiler ise iş durdurarak dolu ve satış yapmadılar. İşçiler, gece de fabrikayı terk etmediler.

TÜPRAŞ Aliğa Rafinerisi ana giriş kapısı önünde toplanan işçiler, "TÜPRAŞ'ı alan da satanda vatan haini", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını attı. Yapılan eylemin ardından işçiler fabrikaya kapandı. 27 Ocak günü Aliğa PETKİM işçileri de iki saat iş bırakıp PETKİM'den TÜPRAŞ'a yürüyerek, direnişteki TÜPRAŞ işçilerine destek eylemi yapacak.

Batman TÜPRAŞ Rafinerisi işçileri de 26 Ocak günü rafineri girişinde toplandı. Petrol-İş Batman Şube Başkanı, büyük emek vererek bugünlere getirdikleri rafinerinin ertesi gün iki dosya halinde devredileceğini söyledi. Ve bu eylemin 27 Ocak günü saat 17.00'ye kadar süreceğini ve iki gün boyunca iş yerinde oturma

eylemi yapacaklarını ve işyerlerini terk etmeyeceklerini söyledi.

Yarımcı Rafinerisi'nde iş bırakan işçilere seslenen Petrol-İş Kocaeli Şube Başkanı, TÜPRAŞ işçisinin, gece de işyerinde kalacağını söyledi. TÜPRAŞ Kırıkkale Rafinerisi işçileri de, iş bırakarak eylem yaptılar.

BPO İşçisi Direnişte

Araba tamponu üreten BPO (B. Plas Plastik Omnimum) fabrikası işçileri, 5 arkadaşlarının sendikalaşma nedeniyle işten atılması ve işçi çıkarmaların süreceği söylentilerinin duyulması üzerine 24 Ocak'ta üretimi durdurdu. Tehditlere rağmen fabrika içindeki direnişlerini sürdüren BPO işçileri, jandarma tarafından zor kullanılarak fabrika dışına çıkarıldı.

Toplam 232 işçinin çalıştığı BPO fabrikasında, 16.00-24.00 vardiyasındaki yaklaşık 100 işçi, yoğun kar yağışı ve şiddetli soğuğa rağmen fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürdü. Bu sırada gece vardiyasında çalışacak işçiler jandarma eşliğinde fabrikaya alındı. Gece vardiyasında çalışanların önemli çoğunluğu işe gelmezken, arkadaşlarına destek vermek isteyen işçilerin servisten indirilmeyerek zorla fabrika içerisine sokulması, jandarmayla işçiler arasında arbede yaşanmasına neden oldu. Gökçen Grubu'na ait diğer fabrikalardan da direnişe destek geldi.

Latinler ABD'ye Karşı

Latin Amerika ülkelerinden Küba'da Devlet Başkanı Fidel Castro'nun çağrısıyla başkent Havana'da toplanan yüzbinlerce kişi, ABD'nin Küba politikasını protesto etti. Malecon Bulvarı'nda toplanan yüzbinlerce gösterici, Bush aleyhine ve Fidel Castro lehine sloganlar attı. Devasa gösteri nedeniyle tüm kentte hayat durdu.

Castro, halka yaptığı kısa konuşma sırasında, ABD yönetimini, göçmenler konusunda varılan anlaşmalardan vazgeçmek ve Küba'nın, ABD gıda ürünlerini ithal etmesini engellemek istemekle suçladı.

ABD karşıtı eylemde eski Nikaragua Devlet Başkanı ve Sandinist lider Daniel Ortega da göstericiler arasında ön saflarda yer aldı.

Tahran Otobüs İşçilerine Tutuklama Saldırısı

Tahran otobüs işçileri, tutuklu sendika liderinin serbest bırakılması ve toplu sözleşmelerin uygulanması için 28 Ocak günü gerçekleştirilmek üzere grev çağrısında bulundu. Sendika yönetimi imzalı greve çağrı bildirimleri bu akşam Tahran'da geniş çapta dağıtıldı.

Sendika lideri Mansur Osanlu 22 Aralık'tan beri herhangi bir suçlama olmaksızın Tahran'daki yüksek güvenlikli Evin Cezaevi'nde tutuklu idi. 28 Ocak günü greve gidilmesi için yapılan çağrı sonrasında, otobüs işçileri sendikası yönetiminin altı üyesi Perşembe günü mahkeme önüne çıkarıldı. Altı grevci tutuklandı. Bu arada, Tahran Belediye Başkanı Ghalibah da devlet yayını organı RNA'da, otobüs işçileri sendikasını "illegal" olarak nitelendirdi ve tehdit etti. Devlet radyosu da işçileri "karşı-devrimciler" ve "sabotajcılar" olarak tanımladı.

DÜNYA SOSYAL FORUMU'NUN GELECEĞİ

Emperyalist-kapitalist dünya, İsviçre'nin Davos kentinde Dünya Ekonomi Forumu'nda biraraya gelirken, çeşitli düzeylerde muhalif kesimler, Caracas'ta Dünya Sosyal Forumu'nda idi. Öncekilerden farklı olarak bu sene üç merkezde, Bamako (Mali), Karaçi (Pakistan) ve Caracas (Venezüella), toplantılar düzenlenmesi planlandı. Karaçi ayağı, Pakistan'da yaşanan deprem nedeniyle ertelendi.

DSF'nin en başta gelen gündemleri, yapılacak eylemler için önceliklerin belirlenmesi. Bunlar Irak savaşının durdurulmasına yönelik faaliyetler, üçüncü dünya ülkelerinin dış borçlarını sürekli artıran mekanizmalara karşı direnişler, Filistin halkıyla dayanışma girişimleri şeklinde olacak.

Forum "iktidar, siyaset ve toplumsal kurtuluş mücadeleleri, emperyalist stratejiler ve halk direnişleri..." gibi konular ele alınmasına karşın, salt bir "serbest kürsü" misyonuyla sınırlanmış bulunuyor. Ve bu haliyle Dünya Sosyal Forumu, artık kendi yolunun sonuna gelmiş görünüyor. Baştan itibaren ilkeleri tam bir şekilsizlikle biçimlenen, alabildiğine gevşek, çok parçalı, heterojen bir topluluk olmaktan öte gidemeyen, dahası bundan daha ötesini hedeflemeyenlerin de çoğunlukta olduğu bir bileşim olarak DSF, etkisini, coşkusunu ve doğal olarak sınırlı gücünü epey yitirmiş olarak toplandı bu yıl. Ama bu DSF'nin üzerinde yükseldiği temellerin güç kaybetmesinden değil, onun sürecin ihtiyaçlarına uygun olmayan karakterinden kaynaklanan bir güç yitimidir.

DSF duru gökte çakan bir şimşek değil. Sosyalist bloktaki karşı-devrimlerle birlikte emperyalistler zafer ve "tarihin sonu" naraları eşliğinde "yeni dünya düzeni"ni ilan ettiklerinde, emeğin dünya çapında ayağa kalkmasının çok zaman almayacağını bilemezlerdi. Önce bütün Avrupa çiftçi ve taşımacılık sektörü işçilerinin eylemleriyle sarsıldı. Ardı ardına genel grevler ilan edildi. Avrupa'dan Japonya'ya uzanan çatışmalar dizisine tanık olduk. Kapaşmanın sert geçeceği daha bu ilk adımlarda belli olmuştu.

Dünya Ticaret Örgütü'ne evrilecek olan GATS'ın Uruguay Raundu görüşülür ve emperyalist yağmacıların vahşi "neo-liberal globalizm" çığlıkları yankılanırken, Zapatistalar tüm dünyayı sarsan hareketleriyle "ilk kurşun"u sıkmış oluyorlardı. Takvimler daha 1994'ün ilk gününü gösteriyordu. Sanıldığının aksine, dünya halklarının şaşkınlıkları uzun sürmemişti. Şaşkınlığa düşme sırası artık emperyalist-kapitalist dünyadaydı. Açıkça anlaşılıyordu ki, dünya devriminin öncü şok dalgaları küresel ölçekte hissediliyordu.

Krizler ve ayaklanmalar birbirini kovalıyordu. Rusya, Endonezya, Güney Asya, Bolivya, Ekvador, Arjantin, Afrika... Emperyalist sermayeye karşı büyüyen tepkiler, devasa gösteriler... Sidney, Melbourne, Canberra, Barcelona, Seattle... Büyük kalkışmalar ve büyük çatışmalar yaşanıyor, ülkeler devrimin eşiğine geliyor,

bölgesel dış savaşlar birbirini kovalıyor... Devrim dalgasının bu küresel yükselişi ne yazık ki uluslararası komünist hareketin en dağmık dönemine denk düştü. Bu yüzden yükselen küresel anti-kapitalist hareketi uluslararası ölçekte örgütleme yeteneğini gösteremedi. İşte tam bu koşullarda, 2001 yılında Porto Alegre'de Dünya Sosyal Forumu toplandı. DSF'nin üzerinde yükseldiği zemin buydu.

Komünist yönlendiricilikten yoksun olan DSF, daha kendini tanımlamaya çalıştığı ilk adımda, tam bir şekilsizliği, örgütsüzlüğü, sınırlılığı kendine ilke edindi. Yükselen dalganın tepesine binmenin verdiği coşku, bu şartlarda zamanla tükenmek zorundaydı. Sermayenin özel çabalarının da etkisiyle, bu heterojen bileşim içinde liberal eğilimler ağırlık kazandı. Tüm eğilimleri bir araya getirme, "tüm muhalefeti birleştirme" isteği sonuçta etki gücünü yitiren, zayıf bir oluşum yarattı. Bu genel bir kuraldır. "En geniş birlik" yanlılarının sık sık unuttuğu bir kural.

Artık gelinen aşamada DSF'nin sonuçları, oluşumun bileşenlerini de tatmin etmiyor. Gittikçe içerden daha fazla ve daha farklı eleştirilere tabii tutuluyor. Açık olarak görülüyor ki oluşum içindeki iki ana eğilimin yolları hızla ayrılıyor. Yarı anarşizan bir tarzda her türlü hiyerarşiyi (ve doğal olarak bizzat bir örgüt yaratmayı) reddeden ve oluşumu siyasetten uzak tutmayı amaçlayan eğilim ile, dünyadaki gelişmelere müdahale etmek isteyen, bir iktidar perspektifi geliştirilmesi gerektiğini savunan eğilim, bu iki apayrı dünya görüşü, gittikçe daha belirgin hale geliyor. Birinci eğilim, hangi renge bürünürse bürünsün, özünde burjuva görüştür. İkinci eğilim ise içinde komünist öğelerin de yer aldığı ve yüzyü sosyalizme dönük olan eğilimdir. Yaşam bu ayrışmayı her geçen gün daha fazla dayatıyor.

DSF'nin bu haliyle yoluna devam etmesi mümkün değil. Kuruluşundan beri küresel anti-kapitalist hareketin ihtiyaçlarını kesinlikle yansıtmayan, ona cevap veremeyen bir oluşum idi. Hareket yoluna devam ettikçe, ona cevap veremeyen bu çok renkli karmaşa, prizmada birleşip bir ışın demeti halinde yansıyamayacağı ortaya koydu. Bunu başarabilecek tek güç, komünist hareketin uluslararası örgütlülüğüdür.

Burada rahatlıkla söyleyebiliriz ki, verili DSF miadını doldurdu. Fiili ömrünü doldurması çok da uzun görünmüyor. Barındırdığı bileşenler, kendi eğilimlerine uygun yeni yapılanmalara yönelecek ve taşlar yerli yerine oturacaktır. Ve DSF, bir boşluk ve geçiş döneminin nostaljik anısı olarak belleklerdeki yerini alacaktır. □

BASKILARA VE TEHDİTLERE KARŞI SESSİZ KALMAYALIM

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

Gaziantep Üniversitesi Besni Meslek Yüksekokulu öğrencileri olarak bizlere yönelik yapılan baskı ve tehditlere karşı 23 Ocak Pazartesi günü, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "Üniversiteli Gençlik" imzası olan pankartımızla Besni kaymakamlığının önünde bir basın açıklaması yaptık.

Bir süredir gerek okul yönetimi, öğretim üyeleri olsun gerekse polis ve ülkü ocakları tarafından baskı ve tehditlere maruz kalıyoruz.

Bunlar;

- Yurttan atılma tehditleri,
- Kaldığımız evlerin sahiplerine polisler tarafından baskı uygulanması,
- Üniversitemizdeki öğretim üyeleri ve idare tarafından düşük not verilmesi, dersten bırakma tehditleri, öğrenciler arasında ırkçılık yapılması,
- Sivil faşistler tarafından geçen aylarda bir arkadaşımızı silahlı saldırıda bulunulması, saçına, sakalına ve giyimine müdahale edilerek öğrenciler üzerine psikolojik baskı uygulanması,

Ayrıca yapılan bu saldırılar ve baskılar yetmezmiş gibi bir de polis-idare-sivil faşist işbirliği yapılmaktadır. Polisler okula ve yurda gelerek öğrenciler üzerinde baskı kurmaktadır.

Elinde Deniz GEZMİŞ'in resminin olduğu bir anahtarlığı satan bir arkadaşımız sivil faşistlerin saldırısına uğramış, anahtarlık arkadaşımızın elinden alınıp koparılarak gasp edilmiştir. Burada söz konusu olan bir anahtarlık değil, insanların değerlerine ve düşüncelerine yönelik bir saldırının olmasıdır.

Basın açıklamasının aralarında sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atıldı. Ayrıca yoğun karın olmasına rağmen insanlar yoğun bir ilgiyle bizi seyretti ve bu esnada geçen arabaların içindeki insanlar arabalarını durdurup basın açıklaması bitene kadar bizi dinlediler.

Bizlere karşı yapılan baskılara ve saldırılara karşı basın açıklamamızı şu sözlerle bitirdik:

Bizler buraya okumaya geldik, ancak gerek eğitim sistemiyle ilgili olsun gerekse yaşadığımız koşullarla ilgili gördüğümüz, tanık olduğumuz sorunlarımızı dile getirmek en doğal hakkımızdır.

Ayrıca bizler demokratik, bilimsel ve ezberci olmayan bir eğitim sistemi istiyoruz.

Üniversitemizdeki öğretim görevlilerinin amacı; top sakallı bir öğrenciye "keçi sakallı" diyerek aşağılamak ve onur kırıcı davranmak değil, aksine biz öğrencilere bilgi birikimini aktarmak olmalıdır.

Bugün bu taleplerimizi dile getirdiğimiz için bu baskılara ve saldırılara maruz kalıyoruz. Bizler bu taleplerimizi dile getirmeye devam edeceğiz. Yapılan bu baskılara, tehditlere ve saldırılara son verilmelidir.

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

Adıyaman/ Besni'den DÖB'lü Bir Öğrenci

İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ BÜYÜYOR

Sendikalı oldukları için işten atılan ve grevlerinin 128. gününde olan Serna-Seral tekstil işçilerine, 21 Ocak'ta destek ziyaretinde bulunuldu.

Grevlerini tüm kararlılığıyla sürdüren Serna-Seral tekstil işçilerine KESK/ESM İstanbul Şubesi, KESK/SES Şişli Şube, KESK/SES Aksaray Şubesi'nin ziyaretine bizde Mücadele Birliği Platformu olarak destek verdik.

21 Ocak Cumartesi günü Saat 11.00'da Serna-Seral Tekstil Fabrikası'nın sokaklarının başında "Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım/Mücadele Birliği yazılı pankartımızı açarak, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarımızla fabrika önüne kadar yürüdük. Fabrika önünde sendikalı emekçilerle Serna-Seral işçileri bizleri sloganlarıyla karşıladılar. Bir anda fabrika önü sanki bayram yerine döndü. Polisler ve çevik kuvvet yoğun olmasına rağmen, neşemizden hiçbir şey çalamadılar. İşçiler tarafından dostça karşılanmamızdan sonra hep beraber grev çadırına geçip sohbet ettik. Daha sonra Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES)'e üye emekçilerinde gelmesiyle fabrika önünde toplandık. O rada sendika yöneticileri kısa birer konuşma yaptılar. Yapılan konuşmada; "...128 gündür herkese inat burada bir grev yaşıyor. 71 arkadaşımız burada grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

...Bizim bu mücadelemiz ne olursa olsun başarıya ulaşacaktır. Serna-Seral işçilerinin grevi diğer sendikalı tekstil işçileri arasında tartışılıyor. Sizin burada başarıya ulaşmanız, ülke genelinde bir başarı olacaktır" denildi. Konuşmalar sırasında sık sık "Birleşen İşçiler Yenilmezler", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Örgütlüsek Her Şeyiz Örgütsüzsek Hiçbir Şey" sloganları atıldı. Konuşmaların ardından ziyaretimiz son buldu.

ÖĞRENCİ GENÇLİK İŞÇİ SINIFININ YANINDA

Hepimizin bildiği gibi faşist devletin son süreçte işçi ve emekçilere saldırıları sürüyor ve aynı zamanda uşaklarını kullanarak işçi ve emekçilerin beynini sulandırmaya çalışıyorlar. Son olarak da önüne TEKEL Sigara Fabrikası'nı kapatmayı koydu ve fabrikada Türk-İş gibi sarı bir sendika örgütlü olmasına rağmen, işçilerin tavrı net: "TEKEL'i kapatmak isteyenler kendileriyle birlikte 700 tane tabut getirsinler".

Faşist devletin sürekli emrinde olan MHP'li uşaklar ise TEKEL Fabrikasının önündeki E-5 köprüsüne MHP imzalı pankart asarak işçilerin öfkelerini farklı yönlere çekmeye çalışıyor. Bizler, Adana Devrimci Öğrenci Birliği olarak MHP pankartını indirip çevreye yoğun bir şekilde "Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçi Ve Emekçiler Özgürleşemez" kuşlamalarımızı yaptık.

**YAŞASIN ÖĞRENCİLERİN, EMEKÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK DEVRİMİLE
GELECEK!**

Adana'dan DÖB'lü Öğrenciler

ROSA LUXEMBOURG ve KARL LIEBKNECHT

Uluslararası sosyalist hareketin önde gelen önderlerinden biri olan Rosa Luxembour, 5 Mart 1870 yılında Polonya'nın Zamosc kasabasında doğar. Rosa Luxembour 17 yaşında Varşova Lisesi'ni bitirdiği yıllarda sosyalist hareketle tanışır. 1882 yılında kurulmuş olan Proletarya adlı partiye katılır. O dönemlerde Proletarya Partisi, ilkeleri ve programıyla

Rusya'daki devrimci eylemden çok daha ileride olan bir partidir. Ancak 1886 yılında partinin önderleri idam edilir. Partililer tutuklanarak sürgüne gönderilir ve parti dağılır. Rosa Luxembour da 1889'da aranmaya başlayınca Polonya'dan ayrılarak İsviçre'ye gider. Orada üniversitede doğa bilimleri, matematik ve ekonomi okur, devrimci göçmenlerin arasına girer ve bölgesel işçi eylemlerine katılır. Daha sonra Vera Zasuliç, G.V. Plehanov ve gelecekte eşi olacak olan Leo Jogiches ile tanışır. 1893'te eşi Leo Jogiches ile birlikte Polonya'daki ilk marksist işçi partisi olan Polonya Devrimci Sosyalist Partisi'nin kurucuları arasında yer alırlar.

Rosa Luxembour, Berlin'e taşındıktan sonra Alman Sosyal-Demokrat Partisi'ne katılarak 1898 yılında Almanya'daki işçi eylemlerinde yer alır. Çeşitli sosyalist gazetelerde yazar ve yazı işleri müdürü olarak çalışır ve mitinglerde konuşmalar yapar. O sırada Almanya'da reformist-revizyonist bir eğilim kuramcısı olan Bernstein'in reformist düşüncelerine karşı çıkar ve "Sosyal Reform ya da Sosyal Devrim" adlı eserine yazar. Rosa Luxembour, bu kitabıyla reformist görüşleri teşhir ederek marksizmi savunan düşüncelerini açıklar.

Kimilerince "Marks'tan sonra en yetkin beyin" olarak tanımlanan Rosa Luxembour Lenin'le tanışıp onun politik dehasını keşfederek Rusya'daki devrim hareketine ilgi duymaya başlar ve bazı düşüncelerine ters düşse de Bolşevikleri kendine örnek alır.

Rosa Luxembour 1904 yılında Alman Kayzerine hakaretten ötürü ilk kez tutuklanır ve 1 ay cezaevinde kalır. Aynı yıl gizlice Polonya'ya girer ve gericiliğin güçlendiği, tüm toplantıların, sosyalist gazetelerin yasaklandığı ortamda günlük bir gazete yayımlamaya başlar. 1906'da tekrar tutuklanır ve 4 ay tutuklu kaldıktan sonra sınır dışı edilir. 1907'de katıldığı Sosyalist Enternasyonal kongresinde yaptığı konuşmalarda emperyalist savaşa ve militarizme karşı tutum alarak devrimci bir tutum sergiler. 1905-1910 yılları arasında işçilerin iktidar yolu konusunda Sosyal Demokrat Parti'nin Kautsky önderliğindeki merkez kanadı ile gö-

rüş ayrılıklarına düşer. 1913 yılında "Sermaye Birikimi" adlı kitabını yazarak marksist öğretiyi katkıda bulunur. 1914'te tekrar, emperyalist savaşa katılmamaları konusu üzerine konuşmaları ile askeri isyana kıskırttığı gerekçesiyle tutuklanır.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında partinin meclis grubu "vatanseverlik" duyguları ile hükümete savaş ve savaş kredileri lehine oy

verir, ancak Rosa Luxembour ve Karl Liebknecht parti görüşüne karşı çıkarak aleyhte oy kullanırlar. Rosa Luxembour, Karl Liebknecht, Franz Mehring ve Clara Zetkin toplanıp savaşa karşı eylem kararı alırlar. Ve daha sonra Almanya Komünist Partisi'ne dönüşecek olan Spartakistler Birliği'ni kurarlar. 1917'de Rosa tekrar tutuklanır ve Ekim Devrimi'ni ve emperyalist savaşı cezaevinden izler. Cezaevinden Alman askerlerine ve işçilerine destek olma çağrısı yaparak, Şubat devriminin bir son değil, bir başlangıç olduğunu söyler.

8 Kasım 1918 Alman Devrimi Karl Liebknecht'i ve Rosa Luxembour'u cezaevinden çıkarır ancak Almanya'da gericiiler hala güçlüdürler.

1919 Ocak ayında Berlin'deki Spartakis Ayaklanma diye anılan sokak çatışmaları sırasında, gerici yayın organlarından "Kızıl Karl" ile "Kan Döken Rosa'yı linç etme çağrıları yapılır. Almanya'da başlayan ayaklanmaya Spartakistler başlarında Rosa ve Karl olmak üzere aktif bir şekilde katılırlar. Ancak ayaklanma kanla bastırılır. Rosa Luxembour, kaldığı otelden çıkarılıp kapıda bekleyen arabaya götürülürken kafasına bir dipçik darbesi indirilir ve araba otelden yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra arabanın içinde vurulur. Moabit Cezaevi'ne götürülecekleri bahanesiyle Karl Liebknecht'de Rosa Luxembour'un önündeki araçla yola çıkarılır. Karl Liebknecht'in bulunduğu araba karanlık Tiergarten Parkı'nın ortasında birden bire durarak ona arabanın bozulduğunu ve yürüyüp yürüyemeyeceği sorulur. Yürüyebileceğini söyleyen Karl, daha henüz iki adım atmışken arkasından bir el ateş edilerek katledilir. Rosa'nın cesedi kanala atılır ve ancak dört ay sonra bulunabilir.

15 Ocak 1919'da katledilen Karl Liebknecht ve Rosa Luxembour, kısa denilebilecek hayatlarını proletarya ve emekçilerin özgürleşmesi mücadelesine adanarak ölümsüzleştiler. Rosa Luxembour da devrimin bir kadın savaşçısı ve önderi olarak yaşadı ve ölümsüzleşti. Onun deyimiyile;

"...yarın devrim bir kere daha ayağa kalkacak ve trampet sesleri ortasında sizi dehşete düşürerek haykıracaktır: Buradayım, buradayım ve hep burada olacağım"□

SEVDALARIMIZ YALNIZ DEĞİLDİR

HALKEVLERİ KADINLARINDAN

EYLEM

Ankara'da Halkevleri kadınları, geçtiğimiz Aralık ayında sivil polis olduklarını söyleyen kişilerce kaçırılıp tecavüze uğrayan Sevda Aydın'la dayanışma eylemi yaptı.

Geçen bir buçuk ayda olayın sorumlularının bulunmadığını hatırlatan Halkevlerinden kadınlar, "Sevda Aydın Yalnız Değildir, Tecavüzcü Devlet Hesap Verecek" pankartı arkasında toplanarak 27 Ocak günü 12.30'da Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaptı.

Halkevlerinden kadınlar, açıklamada Sevda Aydın ve pek çok kadının kimlikleri, düşünceleri ve cinsiyetleri yüzünden tacize ve saldırıya uğradığını belirttiler. Bu baskıların kendilerini yıldırılmayacağını, tecavüzcülerden mutlaka hesap sorulacağını vurguladılar.

Basın açıklamasının ardından Halkevlerinden kadınlar, kendi hazırladıkları kartları Sevda Aydın'a yollamak üzere Kızılay postanesine gittiler. Burada da "Sevda Aydın Yalnız Değildir", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Tecavüzcü Devlet Hesap Verecek" sloganları atarak kartlarını yollayan eylemciler, Sevda Aydın'la dayanışmayı sürdüreceklerini, baskılara boyun eğmeyerek hakları için mücadele edeceklerini anlatan bir konuşma yaparak postane önünden ayrıldılar.

NOT: Sendika.org adlı internet sitesinden alıntıdır.

SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ'NDEN AÇIKLAMA

Sosyal Bilimler Akademisi" öğrencileri, Ekin Kültür Sanat Merkezi çalışanlarından Sevda Aydın'ın uğradığı saldırıya kınayarak, saldırının "alternatif yaşam arayışlarına karşı tahammül-

süzlüğün bir kanıtı" olduğunu belirttiler.

Yaptıkları açıklamada kadın gerillalar, "Kadın Kürt toplumu-muzda yaşanan geri feodal geleneklerden tatalım yaşadığımız sistemsel zorlanmalara karşı mücadele etmek durumunda bırakılmıştır. Kadın olarak şiddeti doğuran nedenleri sorgulamamız. Bugün kadına karşı uygulanan şiddet, pratik olarak ortaya çıkan bir sonuçtur" diyerek kadının iradesizleştirilerek etkisiz kılınmak istendiğini belirttiler ve "kadınlar bu gün her sokakta, her evde, sorguda, cezaevlerinde farklı boyutlarda şiddete uğramaktadırlar. Kadına sözde misyon biçen sistem ise namus anlayışıyla töre cinayetlerini meşrulaştıran bir konuma sahiptir" dediler.

Öğrenciler, son dönemde yeniden gündeme giren gözaltında işkence ve tecavüz olaylarına dikkat çekerek, bunun devletin "özgür düşünce ve özgür yaşam arayışlarına yönelik tahammülsüzlüğünün" bir sonucu olduğunu altını çizdiler.

Yaşanan bu tür olaylarla, devletin kadınlara gözdağı vererek arayışlarına ket vurma çabası içerisinde olduğunu ifade eden öğrenciler, "Sevda Aydın olayında özgür yaşam arayışına, kadının gücüne karşı uygulanan şiddet, bu tahammülsüzlüğün bir kanıtıdır. Biz kadın gerillalar olarak yaşanan bu olayı kınıyoruz" dediler

BATMAN'DA KADINLARDAN

EYLEM

Pazaryeri Mahallesi Koçerler Bulvarı'nda 25 Aralık'ta kadınlar tarafından, Sevda Aydın'a destek olmak amacıyla gerçekleştirilen yürüyüşe çok sayıda kadın ve çocuk katıldı. Yürüyüş sonrasında kadınlar adına bir açıklama yapan Pazaryeri İniyatifi, özeld Sevda Aydın, genelde ise tüm kadınlara dönük gelişen insanlık dışı baskılara "yeter" demek için yürüdüklerini belirterek, "Özgür kadın inisiyatifi olarak bundan sonra kadına karşı her türlü saldırı ve baskının karşısında olacağımızı belirtiyor ve kendi oluşumumuzu bu eylemimizle ilan ediyoruz, Her türlü

SEVDALARIMIZ YALNIZ DEĞİLDİR

12 Aralık 2005 Pazartesi günü güpegündüz Aksaray Yusufpaşa durağından 21 yaşında bir genç kadın, 3 sivil polis tarafından kaçırıldı... 5 saat sonra Çobançeşme durağına başına çuval geçirilmiş bir şekilde atıldı... Bu süreç içerisinde işkence gördü ve tecavüze uğradı...

İkitelli Ekin Sanat Merkezi çalışanı Sevda Aydın'ın bedeninden hepimize karşı yapılan bu iğrenç saldırı karşısında olduğumuzu ilan ediyor; KAÇIRILMALAR, İŞKENCELER, TECAVÜZLER, BİZLERİ YIKDIRAMAZ diye haykırıyoruz.

Ayışığı Sanat Merkezi (İstanbul, İzmir, Antep), İdil Kültür Merkezi, İkitelli Ekin Sanat Merkezi, Yapı Sanat Evi, Gazi Ayışığı Sanat Merkezi, Tohum Kültür Merkezi, Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, Başka Kültür Evi, Yüzççek Açsın Kültür Merkezi, Beksav, Emek Kültür Merkezi (Almanya), Emekçi Kadınlar (EKA), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Elektrik Mühendisleri Odası (EMO), Belgesel Sinemacılar Birliği, Sinema Eserleri Sahipleri Birliği, Tüm Bel Sen 1 Nolu Şube Yönetimi, Belediye-İş İst. 2 Nolu Şube Yönetim Kurulu. Eğitim-Sen 3 Nolu Şube.

Ataol Behramođlu, Ahmet Telli, Bilgesu Erenus, İsmail Demirciođlu, İsmail Beşikçi, Nurettin Güleç, Orhan İyiler, Dr.Osman Öztürk, Sezai Sarıoğlu, Suavi, Dursun Özden, Ahmet Soner, Cengiz Gündođdu, Berrin Taş, Orhan Koçak, Sema Bulutsuz, Sennur Sezer, Adnan Özyalçiner, Hemê Hacî, Şahê Bedo, Cezmi Ersöz, Ruhan Mavruk, Bayram Kaya, Haluk Gerger, Selim Temo, Ender Helvacıoğlu (Bilim Ve Gelecek), Serkef Botan (Diyarbakır Kürt Pen Başkanı), Derya Alabora, Ayhan Sağcan, Dilek Çolak, Haldun Özkan (Eğitim-Sen 8 Nolu Şube Başk.), Mehmet Karagöz (Sendikacı, Genel-İş) Mevsim Gürlevük (Sendikacı, Genel-İş), İsmail Yurtseven (Genel-İş Şube Başk.), Erol Ekici (Genel İş Gyk Üyesi), Aynur Karaaslan (Emekli Sendikacı), Tüm Bel-Sen 1.No'lu Şube Yönetimi, Sezgin Diler (Tüm Bel-Sen İşyeri Temsilcisi), Ali Rıza Küçük Osmanođlu (Disk Nakliyat-İş Genel Başk.), Hüseyin Ayrılmaz (Belediye-İş 3.No'lu Şube Başk.), Gürsel Doğru (Tez Koop İş. 1 No'lu Şb. Başk.), Mehmet Doğın (Tümtis Merkez), Hasan Gülüm (Belediye-İş 2 Nolu Şb. Başk.), Mehmet Aşkın (Belediye-İş 1 Nolu Şb. Bşk. Yrd.), Savaş Karşıtları Adına; İnci Alagül, Uğur Yorulmaz, Leman Yurtsever (İHD Yönetim Kurulu Üyesi)

Avukatlar: Eylem Erkaslan, Murat Ak, Hakan Karadağ, Güçlü Sevimli, Hacer Çekiç, Ağabeydin Güleç, Sevim Akat, Naciye Demir, Pınar Akbina, H.Hakan Günaslan, Fatmagül Yolcu, Filiz Kılıçgöl, Cem Demirçivi, Ümit Sisliğün, Ali Rıza Dizdar, Eren Keskin, Cemal Yücel., Gülizar Tuncer ve Hüdayi Berber.

NASIL YAPMALI?

Devrime önderlik etmek gibi büyük bir iddiaya sahibiz. Böyle bir iddia olmadan sınıflar mücadelesinin zorlu aşamalarından geçmek mümkün değildi; bundan sonra da olmayacaktır. Şimdi zaman, söylenenlerin pratikte ne kadar yapıldığını gösterme zamanıdır. Tüm Leninistler için geçerli olan tek kriter budur. En küçük bir işten en büyüğüne kadar üzerimize aldığımız görevleri ne denli yerine getiriyoruz. İddiamız, pratikte ne kadar karşılığını buluyor?

Devrim sorununa teorik yaklaşma aşamasını geçmiş olanlar, devrimi pratik olarak örgütlemeye işine girişirler. Bilindiği gibi bu zorlu, uzun zaman alacak bir iştir. Nesnel koşulları olan bir devrim, bir anda patlak verecektir; ama bir devrim için hazırlık yılları olacaktır. Devrime hazırlıksız yakalanmamak için, başta kadroların ruh hali olmak üzere, pratik hazırlıklara hemen başlanmalıdır. Bu konuda Leninistler olarak yolun başında değiliz; önemli oranda gelişme kaydedildi. Ancak bunun yeterli olduğunu söylemek mümkün değildir.

Pratik sorunlar, pratikte halledilir. Üzerinde günler, haftalar, yıllar boyunca da düşünülse, pratik bir konu ancak, pratiğe döktüğünde, onu yapmaya pratik olarak girişildiğinde çözüme kavuşur. Önceden saati saatine planlanmış hiçbir devrim deneyimi yoktur. Elbette devrim kendiliğinden de olacak değildir; ona ilişkin proletaryanın devrimci sınıf partisinin bir stratejisi ve mücadelenin gelişim aşamalarına denk düşen taktikleri olacaktır; ama bunların hepsi tarihsel anlamını pratik içinde bulacaktır. Pratiğin sınamalarından geçmemiş hiçbir strateji ve taktik, sınıflar mücadelesine yön veremez; kâğıt üzerinde kalır ve tarihin karanlık sularına gömülür.

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin militanları, devrimi pratik olarak gördüklerini pratikte göstermelidirler; ancak bu sadece eylem yapmak olarak algılanmamalıdır. Burjuvaziyle savaş bütün yönleriyle devam ediyor. İç savaşın savaşan kadroları olabilmek için, tüm Leninistlerin devrimin pratik hazırlıkları konusunda nerede olduğumuzu sürekli gözden geçirmeleri, eksik kalan ya da aksayan yanlar için sürekli kafa yormaları ve sorunları halletmeye pratik olarak girişmeleri gerekmektedir. Her şeyden önce sorunlara dışarıdan bir göz olarak değil, içeriden biri olarak bakmalı, tarihsel sorumluluğunun bilincinde olarak müdahale etmelidirler. Bir Leninist, asla olayları kendiliğindencilikçe bırakmaz. Aksayan bir yön varsa, bunda doğrudan sorumluluğu olsun olmasın kendisini de sorumlu tutar. Düşüncelerini, önerilerini, varsa eleştirilerini dile getirir ama en çok da kendi söylediklerini yapıp yapmadığını sürekli kontrol eder.

Devrim sürecinin karşımıza birçok sorun çıkardığı aşikâr. Peki, her birimiz bu sorunların çözümü konusunda ne kadar enerjik davranabiliyoruz? Enerjimizi olduğu gibi karşımıza çıkan her türlü engeli aşmaya verebiliyor muyuz? Kendimizi aşan bir çalışma temposu içinde miyiz? Bitap düşene kadar çalışıyor, pratik bir sorunla karşılaştığımızda “girişelim görelim” diyebiliyor muyuz? Yoksa türlü gerekçelerle, sorunun nasıl çözüleceğini değil de çözülmeyeceğini mi düşünüyoruz. Bize yapılması gereken bir şey söylendiğinde önce “nasıl olmaz”ı mı düşünüyoruz, yoksa “nasıl olur”u mu? O şeyin olabilmesinin koşullarını mı düşünüyor araştırıyoruz, yoksa olamayacağının gerekçelerini mi? Bazen öyle bir an olur ki, “bunu yapmak imkânsız” diyebiliriz. Ama sonradan görürüz ki, bu aslında sanıldığı kadar da “imkânsız” değildir. Sadece olay üzerinde yeterince düşünülmeyişi, olaylar yeterince araştırılmadığı için o anda bize “imkânsız” gibi görünmüştür. Daha bütünlüklü değerlendirilip, daha örgütlü düşünüldüğünde, “nasıl yapılmayacağı” değil ama “nasıl yapılabileceği” görülmüş olacaktır. Ve o zaman belki de “bu, hayatta olmaz”, “bunu yapabilmemiz imkânsız” dediğimiz şeyler yapılmış olacaktır. Komutan Che’nin “Gerçekçi ol imkânsız iste” sözünün anlamı budur.

Komünist inatçılık, bizim her dönem asla vazgeçmememiz gereken özelliklerimizden biri olmalıdır. Komünist yaratıcılıkla bezenmiş bir komünist inatçılığın bizi zafere götüreceğini bilmeliyiz. Daha zor koşullarda daha iyisinin yapılabildiği asla unutulmamalı. Leninistler her zaman iyimser olmuşlardır. Ortalama solun “sürekli karamsarlığı”nı kendimizden uzak tutmayı başardığımız için sınıflar mücadelesi içinde azımsanmayacak bir yer edindik. Hiçbir sorun, bizi tarihsel sorumluluğumuzun gereklerini yerine getirmekten alıkoyamadı. “Zor dönem devrimciliği” dediğimiz bu durum, bugün de devam ediyor. Sınıflar mücadelesinin zorlu aşamalarından geçmeden zafere ulaşmak mümkün değildir. Bu bilinçle savaşımı sürdürmemiz gerekiyor. Kolektifin her militanı, iç savaşın savaşan kadroları olduklarını pratik tavırlarıyla göstermelidirler. Bu sadece eylemcilik olarak anlaşılmalıdır. Her şeyden önce ruh hali olarak iç savaşa uygun şekillenmek zorundayız. Tüm ilişkilerimizi, tüm zamanımızı, devrimin gereklerine göre şekillendirmeli ve kolektifimizi bir güç örgütü haline getirmek için durup dinlenmeden çalışmalıyız. Maddi olanakların olmayışı ya da kadro sıkıntısı, yapılacak şeylerin önünde engel olmamalıdır. Kafasını devrimin sorunlarına yoğunlaştırmış her militan, sorunları algılar ve çözümleri için çaba sarfeder. Bu bazen küçük bir sorun da olabilir, büyük bir sorun da. Mücadele içindeki bir insan, bu sorunların çözümünü başkalarından beklemez; kendisinin ne yapabileceğini düşünür. Üzerine aldığı görev ve sorumlulukları ise, ertelemeyen, hemen yapar; çünkü ertelenmeye başlanmış bir işin sonu yoktur. Bir işi ertelemek, yapmanın yarısıdır. Bir işe başlamak da yapmanın yarısı... □

Bugün her zamankinden daha fazla “nasıl olmaz”ın değil ama “nasıl olur”un üzerinde durmamız gerekiyor. “Nasıl olmaz”ı gösteren yeterince anlayış var zaten, biz Leninist iyimserliğimizle “nasıl olacağını” göstermek zorundayız.

Ve bunun için pratik olarak girişmek... □

konser
SEVDALARIMIZ İÇİN SÖYLÜYÜRÜZ

Grup EMEĞE EZGİ
5 ŞUBAT
PAZAR
SAAT 1900
AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ
Yer: Tohum Kültür Merkezi / Adres: Şişli Mah. Mimar Sinan Cad. No:69 /
Bahçelievler / İstanbul / Tel: 0537 956 31 41

F Tipi Zindanlardan Yükselen Çığlık:
SEVDALARIMIZ YALNIZ DEĞİLDİR

HEPİNİZ

Sevdalarımız için söylüyoruz

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Serpil Cabadan
Fatma Koyupınar

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Bizsiz Ilgaz'ın çam ormanları güzel değildir.
Hayda günlerim hayda
Sırtını düşmana verdikçe
Murat dağları güzel değildir,
Dost dost ille kavga!

Biz olmasak gökyüzü, biz olmasak üzüm,
Biz olmasak üzüm göz, kömür göz, ela göz;
Biz olmasak göz ile kaş, öpücük, nar içi dudak;
Biz olmasak ray, dönen tekerlek,
yıkanan buğday,
Ayın onbeşi;
Biz olmasak Taşova'nın tütünü,
Kütahya'nın çinisi,
Yani bizsiz
Anne dizi, kardeş dizi, yar dizi
Güzel değildir.

(...)

Ümit işkencede mahzun
Tenim, ayaklarım üryan
Ekmek işkencede mahzun
(...)

Sana selam olsun
Sürgünler, mahkûmlar, hastalar
Alacağın olsun
Seni İstanbul seni
Seni Bursa, Çankırı, Malatya,
Sizlere selam olsun üniversiteler!
Öğretmenleri alınmış kürsüler,
Öğretmenler
Sizlere selam olsun
Hürriyeti yazan eller, dizen eller
Sizlere selam olsun makineler
Entertipler, rotatifler, bobinler
Bu gülünç, aşağılık,
Namussuz şeyler dışında,
Sana selam olsun
Zincirin zulmün kar etmediği,
Kırbacın kar etmediği
Büyük tahammül!